

Obsah

Kronika

Podzimní tábor v Gruně	3
Guláš Miuláš 2013	6
Zimák v Horní Lipové	7
Zimní Brdy	8
Pololetky v Desné	9
Otvírání studánek	10
Mokasín	11
CykloVelikonoce	12
Sázava jarní	16
Berounka jarní	17
Jarní sraz	20
Družinovka Rohličí	22
Letní tábor	23
Puřák Orava	34

NášŠUP

Z historie ŠUPu	38
Jak vzniká ŠUP	41
Jídelníček / vaření	42

Proč čtu Šup

Miloš Zeman

„Šup nečtu. Nepotřebuju to.
Jsem nejchytřejší na světě.“

K výročí ŠUPu

Dostává se Vám do rukou 50. číslo ŠUPu. Někdo by si mohl myslet, že je to výroční číslo, a tak jsme se rozhodli nebrat mu iluze a zařadit pár informací o tom, jak oddílový časopis vznikl a vzniká. Naleznete je v „nášupu“. Kromě toho, co je tam uvedeno, ještě pár slov jako úvod nebo doslov (naplňuje to tvrzení pana Čapka, že do krátkého úvodu napíše autor to, co se mu do tlusté knihy nevešlo). Takže ty doplňky:

- na tvorbě ŠUPu se občas podílejí zcela nevinné osoby, na autorská práva se ne dbá. Například autor obrázku zlatokopa z této stránky klidně spí a svědomí ho asi netrápí.
- ŠUP je dostupný i v elektronické verzi a střediskovém webu. Jen doplňování nových čísel není tak pružné, jak by mělo být
- sláva ŠUPu se téměř hvězd dotýká. Pokud byste si chtěli přečíst odbornou recenzi, najdete ji na: www.vysehrad.org/sup.php

Čtenářům, autorům i redaktorům (si) přeju me plno sil i trpělivosti.

redakce

Zlatokop, kterého nám nakreslil kolemjdoucí lyžař na pololetkách v Desné

Podzimní tábor v Gruně

26.–29. 10. 2013

Ve dnech 26. až 29. října 2013 proběhla soutěž leteckých amatérů v Gruně u Moravské Třebové. Zúčastnily se týmy z Polska, Chorvatska a Slovinska.

Jedním z prvních úkolů bylo postavit model letadla. Týmy dostaly švabachem psaný dobový návod vyšlý v časopise Epoque v roce 1902. Nakonec všichni model zprovoznili a došlo i na letecké pokusy. Gumičkou poháněná letadélka dělala pravé divy. Bohužel letadélko polského týmu mělo skrytou vadu trupu (suk v dřevěném hranolku). Pokusy nahradit hranolek opracovanou větví nevedly k úspěchu. Přistoupili jsme tedy ke komunikačním zkouškám. Bylo třeba postavit štafetu a vyslat si zprávu. Některé týmy zvolily kombinovanou metodu eurytmika + semafor. Bylo velmi zajímavé sledovat postupný přechod různých prapodivných pohybů a vlnek na standardní vysílání semaforem. Pak nastoupila soutěž v navigaci pomocí letecké hláskovací abecedy (ICAO). Bylo třeba navigovat hráče lesem. Hráč věděl, co zna-

menají jednotlivé povely, ale jeho navigátor to musel teprve zjistit. Takže postupně zkoušel povely Alfa, Bravo, Charlie, Delta, Echo, Foxtrot, a najednou se mu třeba hráč rozešel dopředu... ale jak ho zastavit? Někteří navigátoři museli za hráči běžet pěkně daleko, než zjistili povel k zastavení nebo alespoň k otočení. Další úkol byl vytvořit z přírodního materiálu model letadla ve větvích stromu. Vyluštěním šifry získali zadání dalšího úkolu namalovat letadlo - dvojplošník s velkými koly od traktoru. Tyto kresby spáchali křídou na silnicích v okolí fary. Během výletu do okolí měly týmy za úkol vymyslet hru pro zbývající dva týmy. Došlo tedy na závod trakařů, úprk celého týmu z kopce, celý tým se musel držet za ruce. Zdařilé bylo také vláčení jednoho člena po vymezené trati.

Slavnostní oheň proběhl na zřícenině hradu, kde nás našel i Krup a zahrál nám ovčáky čtveráky, které měl dobře natrénované z domácí hudební produkce. Uspřádali jsme i celodenní výlet do okolí, během kterého jsme se značně unavili, zjistili

Mladí modeláři v praxi

jsme obvod sloupu větrné elektrárny, závodili v běhu bez dýchání (vždy když se někdo chtěl nadechnout, musel si lehnout na zem), občas jsme chůzi prokládali indiány, povodněmi, netopýry a klouzáním závěsemi listů ze strmého svahu. Nakonec jsme ještě prolézali pavučinou a užívali si nádherného západu slunce.

Vyvrcholením leteckého soustředění byl hráči připravený raut národního jídla, provázeného recitací národních písní a překladem této písně. Většina překladů byla velmi zdařilá, avšak značně odlišná od skutečného významu písně. A tak se z milostné písně nejednou stal krvák, kde se pořád střílí. Zbývalo už jen předat dekrety o absolvování leteckého soustředění, případně získání specializace a nažehlit si na batoh, triko či jiné místo odznak této specializace. Poslední den uklízíme a při odchodu si Lukáš vyvrtne kotník. Tím se zcela vyjasňuje, kam půjdeme na autobus. Jedeme přímo z Gruny. Kule

Výsledky :

Jednotlivci:

Kristián (P)	6 odborností
Kšanda (S)	6 odborností
Pupík (Ch)	6 odborností
Vinyl (Ch)	4 odbornosti
Lukáš (Ch)	4 odbornosti
Oliver (S)	3 odbornosti
Terka (S)	2 odbornosti
Boběš (S)	2 odbornosti
Želva (Ch)	2 odbornosti
Nid (P)	2 odbornosti
Anička (P)	1 odbornost
Marjánka (P)	1 odbornost
Klaxon (S)	1 odbornost
Kryšp (Ch)	1 odbornost
Honza (P)	mimo soutěž

Týmy:

Chorvatsko	17 odborností
Slovinsko	14 odborností
Polsko	9 odborností

Slovinci připravují jídelniček

Kvůli českému publiku jsme národní písně překládali do češtiny:

Polsko

Původní znění:

Góral na góry spoziera
I łyż rękawem ociera,
Bo góry porzucić tzeba,
Dla chleba, panie dla chleba.

Gdzieś tam nad tej czarnej wody
Wsiada na koń ułan młody
Czule żegna się z dziewczyną
Jeszcze czulej z Ukrainą

Hej, hej, hej sokoly
Omijajcie góry, lasy, doły
Dzwoń, dzwoń, dzwoń
dzwoneczku
Mój stepowy
Dzwoń, dzwoń, dzwoń

Příklad soutěžících:

Horál na hory kouká.
Slzy rukávem otírá!
Hory porcujíc třeba.
Ten chleba, pán papá chleba.

Jdi tam nad tu černou vodu
Z vesnice na koni uhoň plodu
Na cestě potkáš dívčinu
Co se culí na Ukrajinu

Hej, hej, hej sokoly
Omývejte hory, lesy, doly
Zvoň, zvoň, zvoň zvonečku
Můj stepavý!
Zvoň, zvoň, zvoň.

Originální překlad:

Horál na hory zírá
A rukávem si utírá slzy
Pro hory se musí obětovat
Pro chleba, pane, pro chleba

Odněkud od černé vody
Sedlá mladý hulán svého koně
S něhou se loučí se svoji dívkou
Ještě něžněji s Ukrajinou

Hej, hej, hej sokoly
Přelette hory, lesy, rokliny
Zvoň, zvoň, zvoň můj malý
zvonečku
Ve stepi
Zvoň, zvoň, zvoň

Chorvatsko

Původní znění:

Pokraj Karašice selo malo
Selo malo a' je srcu drago
Karašica teče, idem svako veče
Dragoj pod prozore
Karašica teče, idem svako veče
Dragoj pod prozore

Pokraj Karašice šuma gusta
Šuma gusta, ladovina pusta
Pokraj Karašice lipa stara
Tu se dragi s dragom razgovara

Příklad soutěžících:

Po kraji Karašice seli málo
seli málo, až je střelil dragoun
Karašica teče idem svahem věčně
Dragoun pod obzorem
Karašica teče idem svahem věčně
Dragoun pod obzorem

Pokraji Karašice šunka chutná
šunka chutná, medovina hustá
Na kraji Karašice stojí lípa stará
Tu se dragoun s dragounem
rozervává

Originální překlad:

U Karašice leží malá ves
Malá, ale mému srdci blízká
Karašice teče, já chodím každý
večer
pod okno mé milé
Karašice teče, já chodím každý
večer
pod okno mé milé
U Karašice hustý les
hustý les, ledová pustina
U Karašice lípa stará
Tam milá s milým hovoří

MEZINÁRODNÍ VÍCEK LETCŮ

GRUNA 25.-23.10.2013

Slovinsko

Původní znění:

Moj očka 'ma konjička dva,
oba sta lepa šimeljna,
cing cingel, cing cangel,
cing cingel, cing cong,
veselo je moje srdce.

Za enega poprosil bom,
Da drevi v vas pojezdil bom,
cing cingel, cing cangel,
cing cingel, cing cong,
veselo je moje srdce.

Čez tri gore, čez tri dole,
Čez tri zelene travnike,
Bom jezdil k svoji ljub'ci v vas,
Prepeval in vriskal na glas.

Příklad soutěžících:

Moje oči maj koničky dva
obě jsou lepší šílené
cing cingel ...
veselý je moje srdce

Za energii poprosil jsem
pro dřevo jsem pojezdil k vám
cing cingel ...
veselý je moje srdce

přes tři hory, přes tři doly
přes tři zelený trávníky
jsem jezdil k svoji zemnici k vám
zpíval a vriskal na sklo

Originální překlad:

Můj otec má dva bílé koně
dva krásné bílé koně
cing cingel ...
moje srdce jáás

Jednoho si půjčím
a pojeďu dnes v noci do vesnice
cing cingel ...,
moje srdce jáás

přes tři hory, přes tři údolí
øres tři zelené louky
pojeďu navštívit svou milou
a budu nahlas zpívat a jásat

Guláš Mikuláš 2013

7. 12. 2013

Tentokrát proběhla akce po stopách geniálního detektiva Nicka Cartra. Bylo třeba vypátrat tajemného zahradníka a jeho masožravou rostlinu Adélu. Během hry bylo potřeba najít na Kampě a v jejím okolí indicie, ale nenechat se chytit padouchy. Za zmínku stojí text psaný tajným inkoustem. Bylo třeba papír zahřát. Nejjednodušší bylo ohřát papír u stánku s trdelníky. Dalším úkolem bylo přemisťování členů skupiny přes lavičky v parku. Nakonec se na loď s gulášem dostala většina hráčů. Ti, co byli poslední, nepřišli zkrátka a svou porci guláše si snědli na Karlově

mostě. Na kecu před hrou jsme promítli film z roku 1977 „Adéla ještě nevečeřela“.

Neporazitelný soukromý detektiv Nick Carter přijíždí do Prahy řešit případ, s nímž si zdejší policie neví rady. Je vyzbrojen geniálním mozkiem a nejnovějšími převratnými vynálezy, cestou z New Yorku se dokonce hravě zvládl naučit češtinu. Na místě, zejména v malebných hospůdkách nad orosenou sklenicí, ovšem zjišťuje, že v Čechách všechno chodí trochu jinak než v Americe. Podaří se mu překazit ďábelské plány zločinného hraběte von Kratzmar a zachránit květ nevinnosti líbezná Květušky?

Vzhůru pod most (Guláš 2013)

Zimák v Horní Lipové

26. 12. 2013 – 1. 1. 2014

Na zimák jsme vyrazili opět do týpka do Rychlebských hor. Bylo nás devět: Kule, 100N s Ondrou, Maďal, Kotul (sliboval vzít slečnu, ale pak jí to rozmluvil), Bobeš, Hyp (ten samozřejmě odjížděl dříve domů), Honza a já. Počasí bylo velmi teplé, sněhu málo a tak jsme byli na Paprsku lyžovat jen první a druhý den (tedy jen někteří, část šla rovnou pěšky na knedlíky, a při té příležitosti usušit ponožky). Další, podle počasí spíš podzimní dny, jsme trávili pěšími výlety: na Nýznerovské vodopády a přes Kovadlinu zpět (protáhlo se do noci), úbočím Lví hory. Kule a spol. samozřejmě neopomněli na výlet do bazénu.

V zoufalé touze po sněhu jsme jeden den vyjeli vlakem do Ramzové a vyrazili jsme ne hřeben Jeseníků. Tam zbytky sněhu byly, ale v takovém stavu (rozšlapaná, přemrzlá stopa a čouhající kameny), že jen ti nejotřelejší došli až k Vřesové studánce. Většina z nás to zabalila dříve. Největším zážitkem z výletu se tak stal „chlebový dort“, který jsme si s sebou vzali k jídlu: kulatý pecen rozkrájený vodorovně a vyplněný bohatou

Kolem týpí žádný sníh nebyl

oblohou. Jeho porcování a konzumace budily zaslouženou pozornost, ba až závist kolemchodících turistů.

Na Silvestra naši skupinu posílili Maďalovi moravští kamarádi (Adam, Terka a Petra ze Šumperka) a tak byl večer zpívací. Na Nový rok pozůstali sbalili týpko a odjeli jsme do Prahy.

Tatouch

Na Šeráku zbytky sněhu byly

Zimní Brdy

18. - 19. 1. 2014

I přes mizernou zimu a nedostatek sněhu jsme se rozhodli vyrazit na „zimní táboření“ do Brd. Odjeli jsme v hojně sestavě vlakem- busem do Zaječova a pak začali stoupat na jih do kopců. Sluníčko se napřed honilo s mraky a počasí bylo spíše předjarní, ale nahore u bunkrů už bylo lezavo. Kolem pomníčku vojenského letce jsme se pak vydali volným terénem a mlhou na Houpák a k zapomenutému dělu. Chůze byla dost obtížná – brodili jsme se zbytky rozbředlého sněhu a co chvíli zapadali do zamaskovaných děr.

Padla mlha (tedy „nepadla“ – zůstala viset ve vzduchu). Pak jsme se stočili směrem na hlavní hřeben, kde jsme chtěli spát. Asi po hodině jsme došli na významnou křižovátku se silničkou a Kule se, s výkřikem: „Pojďte za mnou, já to ta-

Houfnice (= houfnice na Houpáku)

Průzkum opevnění: Kristián, Bobeš, Klax, Pupek a Vinyl

dy znám“, vydal po silničce vlevo. Náš odpor nebyl natolik silný, aby ho nepřekonal. Ostatně – zanedlouho se ukázalo, že měl pravdu: znal to tu. Došli jsme totiž k téměř pomníčku, který jsme asi 3-4 hodiny předtím opustili. Kule se sice pokoušel chvíli předstírat, že jde o jiný pomníček, ale pod váhou textu na pomníku a fotodokumentace z cesty nakonec rezignoval. Takže jsme konečně věděli, kde jsme, a mohli se vydat na plánované nocležiště – na hřeben Toku. Přespali jsme tam v 4-tropiku v lese, nedaleko hřebenové cesty mezi bažinkami, loužičkami a zbytky sněhu.

Nedělní počasí k radovánkám zprvu nelákalo (mlha se střídala s drobnými přehrádkami) a tak jsme téměř přímou cestou vyrazili na východ a pak kolem Pílské přehrady (oběd) a přes Kozíčin do Příbrami. To už se na nás ale smálo sluníčko a lákalo nás do Prahy.

Tatouch

Pololetky v Desné

31. 1. – 2. 2. 2014

Na pololetky jsme vyrazili jako obvykle autobusem z Černého mostu ve čtvrtek 30. ledna odpoledne. Na nádraží nás přišlo nebývale málo (celkem 9), protože Tatouch, Klax, Fialka a Želva měli přijet další den s Krupem autem.

Již za tmy jsme dorazili do Desné a započali výstup známou cestou k přehradě Souš. Rohlíci a Oliver se cestou rozhodli, že si zabobují bez bobů, a tak se vozili ze svahu po zádech i po břiše.

Pak už jsme zdárně prošli vesnicí Souš a došli až na Novinu, kde jsme zapadli do chalupy a brzy i do spacáků.

Druhý den jsme vyrazili na krátký výlet. Už si nepamatuju kam, ale začalo to tradičním objezdem přehrady a pak jsme kdesi v lese objevili bunkr, kteří si všichni náležitě prolezli. Sněhu teda moc nebylo – běžky skoro dřely asfalt, ale ještě to celkem šlo. *(100n: Já jsem si odmítala prasit skluznice ve štěrku na cestě k přehradě, tak jsem lyže nesla v ruce a celou dobu vedle ostatních běžela. Nějak se mi posmívali, asi nepochopili význam slova běžky. Kule měl zase na lyžích zbytky červeného vosku, který se nějak hrozně lepil, a Tatouch pak*

Kulemu nadával, že nám krade sněh.) Večer dorazili ostatní s Krupem a proběhla Sněhová Koupel těch, kteří byli přes den moc protivní. Jmenovitě jsme ve sněhu vykoupali (nebo spíš vyškrábali) Olivera, Pupíka a Kristiána. Všichni si to moc užili (teda hlavně přihlížející).

V sobotu jsme vyrazili na další výlet, ale nešli jsme všichni dohromady. Se Stonožkou a Kulem jsme vyjeli napřed, abychom připravili kontroly skupinové běžecké hry. Cílem všech týmů bylo objet všechna stanoviště a nenechat se námi chytit. Úkoly na stanovištích byly různé – rozdělat oheň, vyšlapat do sněhu logo Vyšehradu, najít si Tatranky a nebo požádat kolemjedoucí lyžaře o kresbu zlatokopa. Sice to nakonec dopadlo tak, že většina týmů jela pohromadě, ale aspoň se zdálo, že jim to den na běžkách trochu příjemnilo.

Večer se jako obvykle hrál dlouho do noci pingpong a deskovky.

V neděli nám už nezbylo, než vyrazit na vlak. Cestou jsme ještě donutili Kristiána udělat několik desítek dřepů s batohem za nevyváchanou tlamu a pak už jsme dorazili na nádraží a nasedli na vlak domů.

Věšák

Pupíkova elegance sama

Otvírání studánek

15. 3. 2014

Na Studánky jsme se sešli na Smíchovském nádraží. S Rohlíky jsme jeli vlakem do Srbska, Pulci se Stonožkou odjeli někam jinam*. Cestou ze Srbska jsme se stavili na místním fotbalovém hřišti a vylezli na kopec nad ním, kde jsme našli jeskyni. Byla to docela pěkná plazivka – nejdřív se šlo celkem v klidu, pak to ale začalo strmě stoupat a pak se ještě muselo jakoby přelézt po šikmé stěně a vylézt malinkatým otvorem. To bylo samé šlapání na hlavy a ruce ostatních a omláčení lebky o strop. Nahoře jsme se pokochali výhledem, pak začalo trochu pršet, tak jsme slezli zas dolů.

Pokračovali jsme kolem Berounky až do starého lomu, kde jsme nejdřív seděli ve štole s děsným průvanem a pak se přesunuli o patro výš, kde bylo ohniště a Kule, známý pyroman, hned rozdělal oheň. Bylo to docela příjemný, vzhledem k tomu, že venku pěkně pršelo. Geo zatím vše oťukával svým geologickým kladívkem a my si

opékali svačinky z domova. Když přestalo pršet, zahráli jsme si trojnožku.

Potom dorazili Pulci a my se zas přesunuli o patro níž a Petra vytáhla lano a sedáky. Začalo slaňování. Pulci mezitím dole svačili, pokračovalo se ve hraní trojnožky a Prokop s Šimonem kdesi lezli po skalách. Bohužel se nestihli slanit všichni – museli jsme rychle vyrazit na vlak a cestou utopit Moranu. Vzhledem k tomu, jak bylo letos krásně, jsme ji asi utopili dobře (*pozn. redakce: inteligentní čtenář pochopí, že zápis byl napsán se značným odstupem*). Pak jsme sedli na vlak a vrátili se do Prahy.

Věšák

S Pulci jsme jeli do Vráže a pak jsme šli přes Sv. Jana, Solvayovy lomy (tam jsme důkladně prolezli všemi mašinkami) a podle Kačáku. Do lomu Alkatraz u Berounky jsme dorazili značně odpoledne a tak jsme už pak s ostatními jen utopili Moranu a odjeli domů.

Tatouch

Člověk jeskynní (*homo spelaeus*)

Mokasín

5. 4. 2014

Na základně v Lečici proběhla celodenní hra „Epidemie“ souběžně se sněmem pražské oblasti ČTU. Protože ze hry nikdo nedodal zápis, uvádíme náhradní text (*Hlas pro tento den, rozhlas.cz*).

Veverka obecná (*Sciurus vulgaris*) je všeobecně známý stromový hlodavec s dlouhým chundelatým ocasem - tělo má dlouhé 20 až 30 cm, ocas 15 až 25 cm. Její zbarvení bývá velmi proměnlivé, od rezavého přes hnědé až po černé; břicho má vždy bílé. Žije téměř všude, kde rostou stromy, v jejichž větvích si staví vlastní hnízda nebo upravuje hnízda ptáčích. Se zakládáním parků obsadily veverky i velká města, kde k potěšení zejména dětí a důchodců bývají často velice krotké a rády se nechávají krmit. Zdá se dokonce, že ve velkých parcích jsou veverky hojnější než ve volné přírodě, kde naopak veverek ubývá. Živí se semeny, plody, pupeny a letorosty dřevin, houbami a podobně. Příležitostně vybírá ptáčej vejce nebo mláďata. Páří se od dubna do září. Samička je březí 38 dní a pak vrhá 3 až 7 mláďat. V závislosti na množství potravy může mít ročně i tři vrhy. Veverka se dožívá stáří 8-10 let. Jako ohrožený druh je zvláště chráněná.

Při výzkumu fauny lesů hory Kletě v jižních Čechách bylo zjištěno, že bylo zapotřebí ujít asi 17 kilometrů lesním terénem, aby došlo k pozorování jedné veverky. Je možné, že na nízké početnosti veverek má svůj podíl i zvýšená početnost kun lesních, které patří k jejich hlavním predátorům. Z dnešního pohledu se to možná někomu bude zdát neuvěřitelné, ale až do roku 1962 byly veverky lovnou zvěří. Jak píše znalec české myslivosti Jiří Andreska, veverky byly loveny odjakživa, a to jak pro kožešinu, tak pro jemnou zvěřinu. Zvlášť ceněná byla srst z veverčího ocásku, používaná na štětečky v pozlacovačství. O rozsahu lovu veverek v minulosti svědčí i údaje z různých archivů. Tak např. na panství

Český Krumlov bylo v roce 1804 uloveno 1437 veverek a na panství Konopiště v roce 1904 dokonce 5417 veverek. Loveckému tlaku však veverky úspěšně odolaly. Pozorovat veverky, jak šplhají po stromech, kdy se veverky po stromech divoce prohánějí, nebo při zahánění soka, můžeme být svědky zběsilých honiček, ve kterých veverky dokáží přeskočit na větev sousedního stromu i na vzdálenost 3-4 m. Při takovém skoku se významně uplatní huňatý ocas, který slouží jako brzdící padák i jako kormidlo. Dnes již nehrozí, že by veverky byly loveny, ať již pro maso nebo pro kožešinu. O tom, kolik veverek budeme vidat v naší přírodě, rozhodují spíše faktory ekologické, ale někdy i bezohlednost některých z nás. Vždyť si všimněte, kolik veverek spolu s ježky a mnoha ptáky naleznete přejetých na našich silnicích.

Redakce

CykloVelikonoce

17. – 21. 4. 2014

Začátek Velikonoc byl ve znamení návštěvy Ortů. Odjíždíme z Prahy relativně brzy tak, že zvládneme přijet ke klubovně ČTÚ v Českých Budějovicích ještě před západem slunce. Užíváme si večerní sluníčko při průchodu historickou částí města.

Stíháme trolejbus do Borku. Bohužel nejede jako ve všední den, ale díky školnímu volnu jede jako ve svátek. Vyhazuje nás tedy již v Nemanicích. Jdeme pěšky na další zastávku, cestou se pánové strkají do živiho plotu. Již za šera dorážíme ke vstupu do Ortů. Vstup není zaplaven, ale naopak zasypán do značné výšky pískem. Petra s Klaxíkem se vydávají hledat vchod přes propad „Nagasaki“. Zatímco my ostatní se plazíme původním vchodem dovnitř. Nakonec se nám podaří setkat se v labyrintu chodeb s Petrou i Klaxíkem. Prohlížíme si bývalý kaolínový důl. Chodby mají charakteristický gotický profil. Někde jsou až 6 metrů vysoké.

Historie důlního díla se začíná psát v polovině 19. století, kdy Josef Hardtmuth ještě netuší, že se stane světoznámým výrob-

Nad Cetvinami

Kaolínový důl Orty

cem tužek. Ve Vídni vyrábí napodobeniny bílé anglické keramiky Wedgwood i ala China a chystá se přestěhovat svou firmu do Českých Budějovic. Surovinu bude těžit v blízkém Hosíně, kde jsou již od nepaměti šachtičky s několika rozrážkami, odkud okolní obyvatelé brali materiál na domácí keramiku.

Firma Hardtmuth v Hosíně těží hrubozrnný kaolinitický nebo kaolinit-illitický pískovec až jemnozrnný slepenec křivkovského souvrství a senonského stáří. Plavením získaný kaolin je bílý, žáruvzdorný, ale díky křemennému siltu málo vazký (V. Cílek, 1988). Zpočátku je využíván výhradně na jemnou a hrubší keramiku, jako jsou malířské misky, tyglíky a dlaždice. Při rozšiřování výroby o barevné křídly a pastelky se ho firma snaží využívat, ale díky primitivnímu způsobu plavení je pro tužkárenství nevhodný.

Ráno u Mášovny

Projdeme všechny chodby, kterých je kolem 70, navštívíme i úžasný „dóm“ nazývaný „Cháron“. Obdivujeme i některé v kalínu vytesané sochy. Podzemí opouštíme již za tmy a stíháme jeden z posledních trolejbusů. Procházíme kolem Hladového

vočka a těšíme se do klubovny. Nanosíme z půdy matrace a jdeme spát.

Ráno jdeme nakoupit zbytek potravin do Kauflandu. Já s Bobšem jedeme vrátit Čepimu klíče od klubovny a chceme koupit i nějaké náhradní šroubky ke kolu.

Kolik máte koňských sil?

Jedeme podle Vltavy do Planné a pak do Boršova k Zátkovu mlýnu. Zde je naše první horská vložka - vystoupáme o nějakých 90 metrů výše. Většina kolo raději tlačí. Sjíždíme do Rančic a opět stoupáme do Opalic, kde obdivujeme koně na místní farmě a zbytek Opalické lípy. Pokračujeme přes Radostice, Štěkře, Harazím, Černice, Mojně a Záhorkovice. Trochu mrholí. Odbočujeme ze silnice a po lesní cestě jedeme kolem Záhorkovických rybníků do Markvartic, odkud již jedeme po známé cestě do Zubčic a po silnici na tábořiště. Večer stavíme stany a připravujeme saunu. Po večeri a důkladném umytí, čekáme na příjezd Tatoucha a Věšáka.

Kule

S Věšákem jsme se připojili až v pátek večer, na tábořišti v Malčicích. Ráno (nebo spíš dopoledne) jsme vytlačili kola přes Brusnické chalupy na Zahradky na silnici (byl to boj a trvalo to víc, než 2 hodiny, takže jsme si museli dát cestou oběd

Vař hrnečku, vař ...

- salám s plísňovým potiskem). Dál to už byla celkem pohoda - sjeli jsme přes Močerady do Rožmitálu a pak zvlněnou krajinou po silničkách do Dolního Dvořiště

Polední pauza u Hušského rybníka

a po cyklostezce směrem k Novohradkám. Přes den bylo krásné počasí – celkem teplo a sluníčko, ale večer, za Cetvinami, se zatažlo. Do kopce přes Mráček a na Mášovnu už jsme jeli za celkem vytrvalého deště. Na Mášovně (u Robota) nikdo nebyl, tak jsme spali v lese za chalupou. Celou noc pršelo. V neděli se počasí umoudřilo a umoudřené už zůstalo až do pondělního odpoledne. Projeli jsme po hřebeni na jih a potom dolů a východ k Pohořskému (Jiřickému) rybníku, objeli Myslivnu k Huťskému rybníku (oběd) a pak se vydali kolem Žofínského pralesa k Dobré vodě. Po obhlídce kostela jsme sjeli do Terčina údolí a k novohradskému nádraží. Bobše, který špechal domů, jsme pře-

mluvili k pokračování do Suchdola, kde potom chytil celkem slušný spoj do Prahy. My ostatní jsme nakoupili chleby a sladkosti a pak si udělali menší výlet po světě (okolo Paříže, New Yorku, Benátek a Žabárny ...) a spali někde pod Písečným vrchem na opuštěném místě v lese (přesněji řečeno, tak opuštěné nebylo: jen, co jsme se usalašili, objevili se starší manželé hledající zaběhlého psa). V pondělí ráno jsme zamířili směrem na Chlum u Třeboně a pak kolem Nové řeky a rybníků do Veselí. Odjeli jsme se 13 koly na 12 místenek celkem v pohodě do Prahy. Celkem jsme za 4 dny najezdili něco přes 200 km, zvládli to i ti, co to neočekávali.

Tatouch

Prohlídka ptačí rezervace

Sázava jarní

2. – 4. 5. 2014

Rozhodli jsme se, že zas jednou pojedeme dolní Sázavu. Kule s pár Ha-Po a Kvíčalou odvezli lodě v pátek do Nespek a pak popojeli kousek po vodě na naše oblíbené tábořiště (někdy v polovině minulého století asi bylo místo naproti Ledcům a pod kopcem Hvozdec udržováno). My ostatní jsme měli přijet vlakem do Pecerad a přes osadu Větrov se dostat k vodě. Ve Vršovcích jsme si dlouho nemohli vybrat vhodný vlak a pobíhali jsme dost zmateně a na poslední chvíli po nástupišťích. Nakonec jsme vlak do Pecerad našli, i když jiný, než ten, který jsme původně zamýšleli. Díky tomu jsme se s Maďalem a Měchenickou skupinou nesešli ve vlaku (jak bylo původně domluveno), ale museli jsme na sebe počkat v Peceradech. Obloha byla temná a slibovala dobrodružství a už z vlaku bylo vidět, že se krajem přehnala silná bouřka. Když jsme se blížili k osadě Větrov, ukázalo se, že název není náhodný – hustý a vytrvalý déšť nám do tváří i pod bundy hnal opravdu nepřijem-

ný vítr. Cestou-necestou jsme kolem chatiček, po skalkách a potmě slezli dolů k Sázavě, tam prošli tábořištěm promočených rybářů-trempů a nakonec našli jak lodě, tak opodál pár tropik s Kulem a Hady. Ještě za deště jsme si i my postavili jakési přístřešky a rovnou zalezli do spacáků. Ráno trvalo delší dobu, než začal den, ale pak se celkem vyčasil. Projeli jsme pod Zbořeným Kostelcem, překonali Týnecké jezy a užívali si řeky. Plánovali jsme přespat na Pěnkavě a tak se tam „někdo“ rozhodl, že si vody ještě užije a pod šlajsnou se cvakl. Vody bylo naštěstí tak akorát a tak se dala loď celkem chytit a vybavení i posádka (podle pořadí důležitosti) zachránit. Také druhý den na vodě byl příjemný a dobrodružný, zejména peřej pod Lesní šlajsnou a jez v Kamenném Přívozu (i tam jsme sjížděli šlajsnu a koupali neposlušné posádky). Velkou pozornost vzbudily nutrie sídlící v Kameňáku pod mostem. Projeli jsme sázavské peřeje a pak i „vltavské otročí jez-zero“ a skončili v Měchenicích.

Tatouch

V Kamenném Přívoze

Berounka jarní

7. – 11. 5. 2014

Ve čtyři byl sraz na hlavním nádraží a ve čtvrt na pět jsme odjeli směrem na Beroun. Asi v pět jsme byli v Berouně a hned jsme přestoupili na vlak do Plzně, vystoupili jsme v Ejpovicích, kde jsme potkali Petru. Chvilí jsme šli, až jsme došli ke starému deviačnímu tunelu. Bylo tam docela mokro a X'anda tam hodněkrát spadl. Nějakou dobu jsme běhali po stěnách, ale opravdu jenom chvíli (bylo to opravdu namáhavé). Pak jsme pokračovali v cestě a na konci Oliver spadl do louže. Když jsme vyšli z tunelu, tak jsme došli ke golfovým hřištím, kde Oliver našel jeden míček. Na dalším hřišti byly (chvilí) míčky dva. Chtěli jsme čekat na vlak, ale když jsme zjistili, že jede až za 15 minut, šli jsme radši dál. Dále jsme šli přes vesnici Chrást, kde měl Hurvínek pomník a na

něm bylo napsáno: „Taťuldo, kdy jsem se narodil?“ „2. května, Hurvíнку.“ „Jé to je náhoda, to je zrovna na moje narozeniny!“ Potom jsme došli k Berounce, kde jsme postavili tropiko a šli jsme spát.

diktoval Oliver, psal Kšanda

2. den

Ráno jsme se sešli na Zbraslavi, abychom odvezli na vodu lodě, které byly u Horáce v Měchenicích. Horác jel z domova a měl nás na Zbraslavi vyzvednout. Když přijel, tak nám došlo, že i když jednu nechali doma, tak stejně máme lodí zbytečně moc a tak jeli s Mášou a Tatouchem jednu vrátit k nim na zahradu. (Pokud se nepletu, obě tam stále ještě - na podzim - jsou a čekají na odvoz do Bráníka.) My se Stonožkou jsme zatím čekali na Zbraslavi a probírali se několik krabicemi plnými vyřazené elektroniky, co jsme našli u kontejnerů. Stonožka

V derivační trubce přehrady na Klabavě

Šoupačka v Nadrybách

si tak opatřila spoustu kabelů a já, mimo jiné, novou baterku do telefonu. :)

Pak nás čekala cesta za ostatními. Nejele to nijak rychle, takže jsme přijeli docela pozdě a ostatní byli lehce naštvaní. Při vykládání lodí jsme potkali Káňata a také Českou televizi, která natáčela naše a Ká-

ňat přípravy k odjezdu. Horácovi se to nějak nelíbilo, nakonec se do televize nedostal – možná proto, že vypadal, že kamera mana utopí. :)]

Po drobném přerozdělení zásob jsme konečně vyjeli. Na jednom jezu byla potřeba navigovat lodě na dřevěnou skluzavku, tak jsem sem vlezl do vody a pomáhal ostatním (ne)trefit se tam. Káňatům jsem našťásti pomáhat nemusel, to už to za mě vzal Ufon. O něco dál jsme si dali oběd. Kuleho sedm pepřů si všichni nějak moc oblíbili a ze mě si pak Rohlíci a Oliver pokusili udělat lavičku. Nakonec se jim to málem povedlo, ale stejně jsem je shodil.

Odpoledne proběhlo docela v klidu. Večer jsme zakotvili v menším rameni řeky a utábořili se u cesty. Bylo tam pěkně, jen trochu moc kopřiv a málo rovnejch míst.

Když jsme se trochu porozhlídli po okolí, našli jsme pár pařežů okousaných od bohrů, docela pěkný ohryzky... K večeri byly brambory s máslem a tvarohem a pokud se nepletu, pár brambor zbylo i pro labutí rodinku, která se tam pak ráno objevila.

Bobří na Berounce

3. den

Ráno jsme měli krupičku, které bylo opravdu hodně. Po snídani jsme jeli dál. Oběd jsme měli u kempu (*v Liblíně pozn. red.*), kde jsme opět potkali Káňata. Po obědě jsme udělali bitvu s Káňaty. Bojovaly 3 naše lodě a 6 jejich. Za nás bojoval: Já, Kule, Kšanda, Pupík, Prokop a Oliver. Všechny jsme zlili :-)

Pak jsme dojeli ke zřícenině Krašov, kde jsme spali. (*Na zřícenině jsme vylezli a řádně ji obdivovali. Pupík s Prokopem mezitím dole vynalezli jakousi hru, mám dojem, že měla něco společného se starou pneumatikou. Pak jsme sjeli kousek po proudu a v lese se utábořili. pozn. red.*) Po večeri jsme se domlouvali morseovkou přes řeku s Káňaty.

4. den

Dnes jsme museli spouštět lodě na vodu, takže to trvalo déle. Minuli jsme tábořiště Káňat a od té doby se nás snažili předejít. Sjeli jsme jeden jez a několik peřejí a pak jsme měli oběd. U dalšího jezu jsme potkali Káňata, protože nás mezitím předjeli. Na dalším jezu Horác skoro utopil loď, ale naštěstí nenabrala. U peřejí se skoro cvakli Prokop se Stonožkou a doce-

la si nabrali. Mezitím Tatouch našel míč a tak jsme začali hrát vodní (lodní) pólo. Pak jsme toho nechali a začali hledat tábořiště. Když jsme se vylodili, tak nás už zase předjeli Káňata!

Utábořili jsme se kousek před kempem ve Skryjích na turistické stezce. Rovných plácků tu moc nebylo, ale ty co jsme našli, jsme řádně využili. U našeho ohniště byl krásný velký padlý strom, na kterém se skvěle sedělo i leželo. Horác chvíli hrál na kytaru, ale pak začalo poprchávat, tak jsme šli spát.

5. den

V neděli už jsme moc daleko nedoješli. Horác s Mášou se v Roztokách odpojili, aby zajeli pro auto a my už pak jen tak dojížděli a hráli pólo. Skončili jsme ve Zbečně. Vyčistili a připravili loď a Rohlíci začali hrát fotbal.

Když konečně dojel Horác (ale že mu to trvalo), rozhodli jsme se, že je úplně zbytečný, aby jel někdo vlakem – že se všichni vejdem do aut. Tak jsme se tam nějak poskládali, dojeli do Prahy, v Bráníku vynosili lodě a rozešli se domů.

Vinyl

Lejskův mlýn

Jarní sraz

30.5. - 1.6. 2014

V pátek odpoledne jsme se sešli na Smíchově a odjeli autobusem do Jablonky. Odtud jsme vyrazili směrem na Blažim. Cestou jsme potkali hromadu balíků slámy a starou lípu, takže zatímco Rohlíci blbli na slámě, my ostatní jsme pořádně prozkoumali lípu (i zevnitř). Pokračovali jsme dál po silnici a zelené značce, až skoro na vyhlídku na Slapskou přehradu. Cestou jsme se pokusili loudajícím se Rohlíkům ztratit, ale oni bohužel prozíravě použili telefon, takže se to nepovedlo. Na vyhlídce jsme si postavili tropika a šli se podívat na skalku. Byl odtamtud opravdu krásný výhled, pomalu se stmívalo a Tatouch vysvětloval, jak určit naši vzdálenost od Živohošťského mostu.

Ráno jsme se ještě chvíli kochali výhledem při balení a pak už jsme vyrazili po cestě dolů do údolí na tábořiště U Pstru-

Cestou z Jablonné na Stroměč

ha. Cestou nás čekalo ještě dobrodružství v podobě přeskoků potoka, ale pak už jsme dorazili na místo, kde nás už čekali Pulci. Poobédvali jsme. Pulci s Rohlíkama prolezli konstrukci kuchyně a už jsme jen čekali na Ginkgaře. Když dorazili, dohodli jsme podrobnosti hry a mohl začít neočekávaný dýchánek. Každý na něj přispěl něčím dobrým ze své zásoby.

Zatímco všichni jedli, Gandalf vysvětlil pravidla. Družiny čekala pouť za dračím pokladem. Měli putovat po Středozemi a sbírat runovou zprávu, aby následně zjistili, kde se drak ukrývá a mohli se za ním vydat.

Každá družina potom dostala mapu s vyznačenými stanovišti a hra začala. Týmy čekaly složité úkoly. Když je přepadli vrcci, musel se každý udržet na stromě, u trolů potom měli proniknout do jeskyně a rozdělat tam oheň. U elfího krále poznávali rostlinstvo, zatímco Glum jim pokládal jednu hádanku za druhou. U Kuleho v Jezerním městě se trochu zahřáli při pálení sirek a papíru, aby si potom zavařili mozkové závity při luštění elfího písma na mečích v Roklince. A do toho všeho je pronásledovali ukrutní skřeti lačnicí po kterémkoli kousku zprávy, týkajícím se dračího pokladu. Ale naštěstí tu bylo ještě záchranné stanoviště v Hobitíně, kde družiny mohly znovu získat ztracené části zprávy. Musím říct, že některé výkony hráčů prchajících před skřety byly ohromující. Například když Krahuji utíkali na druhou stranu potoka a krásně se při tom vymáчали.

Když tým vyluštil runovou zprávu, zjistil, kde má hledat informace o drakovi – u vodopádu. Když tam družina přišla, měla za úkol najít skleničku s kouskem mapy, který jim při příložením na jejich vlastní mapu ukázal, kde najít draka s pokladem. Nebylo to blízko, takže týmy dorazily ke Šmakovi značně unavené. To jim ale nezabránilo se mu postavit a v uputném boji si vydobýt co nejvíce pokladu.

Vyhledka na Živohošť

Arcikam získali nakonec všichni a myslím, že jim chutnal.

Když jsme se potom vrátili do tábořiště, zjistili jsme, že během hry přijela návštěva. A tak se všude hemžily malé děti – Alfonsovo, Krupovo i Dikoušovo potomstvo. Krupův Čepík se ale trochu moc zajímal o Pupíkův nůž, takže ten teď leží nejspíš někde na dně potoka.

Když se udělala večere a byl připraven slavnostní oheň, mohl oheň začít. Ještě před samotným začátkem ale byl trochu zmatek v tom, kdo bude oheň zapalovat, takže Ginkgaři narychlo určovali svého Ohnivce a vážali mu faguli. Pak už oheň začal a po počátečních písních se vyhlásily výsledky. Pak se ještě dlouho hrálo, ale (snad proto, že nebyl přítomen Magyal) přesto skončil oheň nějak moc brzo.

Ráno jsme všechno poklidili, rozloučili se s Ginkgaři a před polednem vyrazili na vyhlídku. Tam jsme si nějakou bližší autobusovou zastávku na dřívější autobus. My s Rohlíkama jsme šli dál a tro-

chu jsme bloudili v bahnitém údolí. Když jsme se z něj vymotali, pokračovali jsme přes Jablonnou, kde měli pěkný zámečkový park s černými labutěmi, a dál na sever. Po čase jsme opět došli k přehradě. Tam se Kule a Pupík vykoukali a já hodil Kristiána do kopřiv. Pak už jsme šli jen pár kilometrů na Stromeč, kde jsme chvíli hledali autobusovou zastávku. Našli jsme ji jen tak tak, chvíli potom přijel autbous a my se v něm opět potkali s Ginkgaři. Narvaným busem jsme dojeli zpátky na Smíchov, tam jsme udělali kolečko a rozešli se domů.

Věšák

Boj o totem:

1. Krahujci (Ginkgo)
- 2-3. Rohlíci (Vyšehrad)
- 2.-3. Chobotnice (Ginkgo)
4. Pulci (Vyšehrad)
5. Krahujci (Ginkgo)

Družinovka Rohličí

13. – 14. 6. 2014

V plánu jsme měli odjet vlakem někam k Holoubkovu a pak přes Radeč pokračovat na severovýchod do Krivoklátských lesů. Ale plány jsou od toho, aby se měnily. Díky náhle vzniklé vlakové výluce jsme museli jet rychlíkem a ten stávil až v Rokycanech. (Vinyl nám sice opakovaně navrhoval, asi tak v 5 minutových intervalech, „abychom odjeli do Měchenic, přesпали u nich na zahradě a další den šli na výlet jako ke stromku...“, ale my jsme se nenechali přesvědčit). Jenže odjezd do Rokycan znamenal dost podstatné prodloužení trasy a taky úvodních 7 km po silnici. Přespalí jsme tedy v lese na úbočí Radeč, kam jsme dorazili až za tmy.

Druhý den byl vyložene chodecký (chtěli jsme srovnat manko z pátku): napřed jsme se přes Bílou skálu vydrápali na Radeč a k hrádku Mitrvald a pak jsme přes Lhotu a Chotětín vylezli na Čertovu skálu. Odtud jsme se chtěli dostat na silničku k Jablečnu

a pak na Babí skálu, ale vzali jsme to trochu víc jižně a skončili na předměstí Zbiroha, ve Františkově (moc velká zacházka to ale nebyla). Celý den bylo exklusivní počasí a my chodili krásným zalesněným a členitým terémem plným romantických skalních výstupů. Nnachodili jsme aspoň 25 km. Tábořiště jsme našli pod staletými buky a habry u potůčku asi 1 km pod hradem Řebřík (opět velmi romantické místo, ani nám nevadilo, že potůček zřejmě pramenil někde pod Líšeňským kravínem :-)) - tam, co jsme byli my, byl krásně čistý).

Ráno jsme vyrazili na Řebřík a pak přes Líšeň na Žebrák a Točnick. Po přepočítání medvědů jsme se po hřebenu a následně po silnici vydali do Zdic na vlak. I neděle tak byla velmi pochodová, odhaduji, že za celý víkend jsme se zátěží ušli téměř 50 km. Ale nevadilo to (aspoň mně ne).

Trasa: Radeč – Zbirožsko. Účastníci: Prokop, Vinyl, Klaxon, Geo, Věšák, Tatouch.

Tatouch

Namísto fotky z družinovky přikládáme fotografii z přípravy tábora - proběhla tradičně před táborem. Děj je v podstatě každý rok totožný, proto jsme se rozhodli umístit pouze fotku bez zápisu.

Daleká cesta za domovem - letní tábor

28. 6. – 20. 7. 2014

V sobotu v 6:58 jsme se sešli na Hlavním nádraží. Vyřešili jsme pár chybějících táborových karet, zjistili od rodičů co kdo nemá jíst a co si kdo nesmí zranit a když už nebylo co jiného dělat, začali jsme čekat na Kuleho. Čekali jsme deset minut, čekali jsme dvacet minut. . . a pak se Kule konečně přihnal na nástupiště a vytáhnul lístky a místenky. Nacpali jsme se do uličky plného vlaku a rozhodovali se, ze kterého ze čtyř kupé začneme slušně a mile vyhazovat lidi nejdřív. Šlo to překvapivě rychle. Maďal se odhodlal, otevřel dveře a zdvořile vysvětlil lidem uvnitř, co je čeká. Lidé se však nedali a na oplátku Maďalovi vysvětlili, že máme místenky do vlaku, co jede o dvě hodiny později.

Cestu jsme strávili namačkaní v uličce. *(Jak se ale vlak postupně vyliďňoval, tak nakonec v kupěčkách seděli prakticky všichni. Pozn. překladatele)*

V druhém vlaku jsme měli pro změnu štěstí, díky nějaké nehodě nestavěl až v Kaplici, ale vyhodil nás ve Velešíně. Týpka i postele se podařilo postavit docela rychle.

(Večer se strhla hrozná bouřka, takže jsme rychle zavírali chlopně a a v některých týpkách stavěli provizorní liny. Obzvlášť hodně pršelo v zimákovém týpku. ;) pozn. překladatele)

2. den

Pokračují stavby, občas prší. Lukáš spadl a asi si zlomil ruku. Kule s ním po obědě vyrazil do Krumlova. Odpoledne se hrála hra vedoucí částečně potokem. Vrátil se Kule a Lukáš s rukou v sádrové dlaze. Odjel Maďal.

Večer: Děti sedí ve sněmáku a vypráví si vtipy. Většina se snažila s vyprávěním o zvířátkách na sněmu, ale největší úspěch měl Šímův vtip. Zněl: „blondýna.“

Amálka vysvětluje Vabukovi co znamenají slova v písničke „Co jsem žlel bles

Úvodní hrátka. Podle výrazu tváře to není sůl ani kyselina citronová.

k milónu“ a vážným hlasem dodává, že to je slovensky.

3. den

Odpoledne: počasí se prý má dnes vypršet – zatím se dost snaží.

Hrála se hra v lese. Na stromech byly přidělané papírové kapsičky s něčím uvnitř – solí, cukrem nebo kyselinou. Podle chuti měly týmy rozřadit písmenka na kapsičkách do tří slov a složit tajenku. Bylo vtipné sledovat děti, jak běhají po lese, strkají nasliněné prsty do kapsiček a pak se náležitě šklebí. Ke konci to muselo být trochu nechutný, když jsem kapsičky sbírala, bylo v některých už jenom naslintáno. (Ne dobrý, tak to prej byla jenom dešťová voda.)

Později odpoledne: stále hustě prší. Krájíme v kuchyni zeleninu na polívku a snažíme se uhodnout jména sedmi Lukášovo imaginárních kamarádů.

Večer: Kule si stěžoval, že jeho kartáček je nějaký tvrdý. Pak zjistil, že si z něj zapomněl sundat krytku.

4. den

K snídani byly rohlíky s ovocnou pomazánkou, jejichž výdej byl částečně samoobslužný. 100nožka při přípravě rohlíků: „Lukáši, ty nám asi s tím mazáním moc nepomůžeš.“

Amálka: „Tak mazej na rozcvičku.“

Po nástupu týmy vyrazily na průzkum okolí. Výpravy byly vesměs úspěšné.

Odpoledne: staví se přehrádka a sauna, která má být po svačině. Kule přikládá na saunový oheň, Honza pokládá klády na přehrádku a okolí potoka je plné přihlížejících sedících pomocníků.

Po svačině: hrála se vybíjená hadrky ve dvojicích slepec-navigátor. Lukáš byl ve trojici - dělal navigátora Amálce a Vabukovi a před každým kolem jim vymýšlel přezdívky, kterými je bude volat, např. Anonym nebo Mstitel, načež je zapomínal a pletl.

V noci byl prý Pupík náměsíčný. Želva vypráví, jak ho šla uložit a říkala mu, ať zavře oči a spí a Pupík stále opakoval: „Když já se hrozně snažím a vůbec to nejde.“

5. den

Na rozcvičce se hrálo na červa a jablko - červ se musí dostat z kruhu lidí, kteří se drží za ruce. Jablko bylo často nečekaně účinné a několikrát se pokusilo nebohého červa rozmačkat.

K snídani byla krupičková polívka s knedlíčky. Chvilí jsme soutěžili, kdo najde větší, a Věšák si stěžoval, že sice knedlíky k jídlu chtěl, ale takhle to nemyslel. Mírně nás pak překvapila Amálka, která prohlásila, že jí tam stejně nejvíc chutnají ty mouchy.

Dopoledne se hrála hra s úkoly po okolí. Já jsem byla na stanovišti, kde mi vybraný člen týmu měl za 3 minuty říct co nejvíc vtipů. Nejúspěšnější byl Geo, který si vzpomněl na celou řadu vtipů o policajtech.

Z ostatních mě nejvíc pobavil:

„Proč mají důchodci nad vchodem napsáno K+M+B? Klíče, mobil, brejle.“

Po obědě přijel Alfons a přivezl dlouho plánované překvapení: Týmy se měly do-
stavit ke staré sauně a tam na ně čekali čty-

Získávání vody propíchnutím balonků naplněných vodou. Před startem

Jeden z našich čtyř králíků (asi Bertík)

ři králíci. Všechny nás překvapilo, jak jsou chlupáči velcí. Řekli jsme si, že to je dobře, aspoň budou životaschopnější a hodně toho vydrží. Na konci tábora je musíme v pořádku vrátit. Tady jsou:

Topinka – králík Hnědých

Zvědavý králík, který stále panáčkuje a kouká okolo. Je to velký jedlík a rád si pochutnává na zelenině.

Silvestr – králík Modrých

Jediný černý králík. Když se mu do kotce dá kus kůry jako domeček, strká do něj a leze po něm tak dlouho, až ho rozdupe. Je trochu víc agresivní vůči ostatním. Byl to také on, kdo se serval nejrychleji. Naopak od lidí se jako jediný nechá hladit po zádech. Ne, že by vypadal nějak spokojeně, ale připlácne se k zemi a drží.

Bertík – králík Žlutých

Veselý králík, který občas ve svém kotci jen tak skáče sem a tam. Pořád se drbe na bradě. Mám pocit, že občas trochu provokuje. Když je na silfleji, často běhá a ská-

če kolem kotců ostatních, jakoby se jim posmíval, že oni musí sedět doma.

Jack – králík Červených

Má jedno oko hnědé a druhé modré a je ze čtveřice nejvzácnější, musíme ho vrátit v pořádku. Jako by to věděl, stal se z něj chronický zdrhač. První noc se protáhl skulinou v pletivu a šel navštívit Silvestra do vedlejšího týpka. Když ho chytli, utekl ještě dvakrát v noci, jednou ráno a jednou odpoledne. Naštěstí nikdy ne moc daleko. Když končí jeho pobyt ve výběhu, dá si vždy záležet, aby nebylo lehké ho chytit. Je nejdivočejší a nejplašší ze všech. Taky zřejmě nikdy nevyvolal rvačku, zato to nejvíc odnesl – krvavým nosem a uchem.

Stále prší. Hádáme se s Alfonsem, zda ten déšť přivezl on, nebo jestli naopak přivezl sluníčko, ale nám ještě dobíhá déšť. (Jak se později ukázalo, byla to spíše druhá možnost.)

Večer: Je hrozná zima. Ptala jsem se Kuleho, jestli se bude mýt nebo ne a jestli mám mít výtčticky svědomí, když nepůjdu. Ku-

Sportem ku zdraví (Lukáš)

le, oblečen v lupulích, kraťasech a péřovce, odpověděl, že jeho dnes do vody nikdo nedostane a výtčtky svědomí rozhodně nemá.

Po večerce: domlouváme se, co dáme komu za vůli. Oliver se půjde v noci koupat. Želva: „Tak já na svojí hlídce vzbudím Olivera na tu vanu.“

6. den

Kristián a Kiki si dali zkoušku mladého pyromana. Máme krásné barevné lepící obvazy, takže má každý jednu ruku zářivě zelenou a druhou růžovou.

Ráno odjel Alfons a Věšák s Lukášem do Krumlova na kontrolu ruky. Jako by toho nebylo málo, odpoledne se při hře na ponorky čelně srazila dvě torpéda a Šíma z toho vyšel s přeraženým nosem. Alfons tedy opět vzal obě své děti, naložil do auta taky Šímu a Tatoucha a odjeli pro změnu do Budějovic. Tam nás (ještě) neznají.

Při přípravě tábora jsme se báli, že budeme mít moc dětí (kvůli hlášení tábora apod.), teď se jich docela rychle zbavujeme. Lukáše si tatínek odveze dnes odpo-

ledne (ruka je skutečně zlomená – dostal komplet sádry), pro Šímu si přijedou v noci. Dvě zlomeniny na šest dní je zatím tuším rekord.

Věšák zkouší Gabču z historie do Střelky, několik dalších napovídá:

Věšák: „A první světová válka začala čím?“

Gabča: „Nějakým atentátem.“

Amálka: „Jó, to vím. To bylo na Kennedyho, že jo?“

Jinak se ale Amálka vyzná v 20. století mnohem líp než Gabča, která je prý s dějepisem ve škole teprve těsně za Bílou horou. Patrik si odřel prst a draží za bonbóny příležitost ošetřit drobné zranění do Střelky.

7. den

Ráno, když jsme se probudili, byl v táboře Maďal. Všichni ho vítali, jen Vinylova první věta zněla: „A kdy zas pojeděš?“

Na nástupu, Stonožka: „A odpoledne bude hrátka. Vodní.“

Kule: „Vod koho?“

Geo si dal soundhost a ihned po nástupu ji porušil. Prý nevěděl, že si má sám hlídat nohy. Někdo: „Jo on si myslel, že to někdo udělá za něj. Že si to za něj někdo odskáče.“

Po obědě přijeli HaPo (Terka, Marijánka, Bobeš, Hyp, Kryspín). Přibližně ve stejný čas proběhla první vodní bitka. Poté pokračovaly další vodní kratochvíle.

Po svačině se šlo na borůvky. Bohužel jich není zrovna mnoho, po prvních dvou minutách se v lese stále ozývalo: „Já už mám dvě! Já tři!“ apod.

8. den

Ráno: Prší. Maďal se rozhodl odložit kvůli dešti budíček a tak většina tábora spí a my, co už jsme vstali, se domlouváme, co bude k snídani. Já mám chuť na čerstvé rohlíky s marmeládou, tak navrhuju počkat, až je nákupčí přinesou, tak trochu znervózňuje Kuleho, který měl v plánu dělat krupičku.

Pár minut čekáme, pak se s Maďalem rozhodujeme běžet Gabče a Šnekovi naproti. Potkáváme je na silnici, ale po tom, co se konečně přivenou do tábora, se zjišťuje, že

První slavnostní oheň

jsme na ně čekali marně – nenesou rohlíky, ale chleba. Takže nakonec byla stejně krupička.

Vinyl dostal za vůli každou větu, co řekne, čtyřikrát zopakovat. Vypadá to, že na dnešním slavnostňáku bude smět zpívat jen opakující se refrény.

Po svačině se chvíli hrály kolíky mezi kravinci.

Večer: Rozhoduje se, zda budeme slavnostňák připravovat na Klepetu nebo v týpku (kvůli hrozící bouřce). Maďal vyhlásil referendum o tom, zda bude večer pršet. Ze začátku to vypadalo, že převažují hlasy pro, ale Kulemu se podařilo mírně zmanipulovat výsledky, takže nakonec vyhrála možnost, že pršet nebude, a oheň jsme tedy připravili na Klepetu.

Pak byla večere a slavnostňák. Čert byl Pupík. Opravdu nepršelo. Myslím, že u ohně nedocházelo k žádnému výraznějšímu kapalnění a to ani v pozdějších hodinách. Vznikl pouze jeden nový název písně: „Hej klokočí“ (vedle Klaxonova: „Slunce je po dešti“).

9. den

Dnes jsme postavili výběh pro králíky a poprvé je pustili z kotců. Nedopadlo to moc dobře, chlupáci nám ukázali, jak vypadá králíčí boj v praxi. Nejdřív se serval Bertík se Silvestrem. Chlupy litaly na všechny strany a Silvestr se do Bertíka zakousl tak silně, že když se Kulemu podařilo prvního zmíněného chytit a zvednout, vyletěl Silvestr 30 cm nad zem.

Zkoušeli jsme pak různé kombinace, ale žádná se neukázala jako úplně bezpečná.

Po obědě: Hraje se Riskuj!

Večer: Kryšpín je ve službě a uvařil nám k večeri miláno. Dal do něj takové množství česneku, že se to skoro nedalo jíst. Sám pak dostal pořádně přidáno od těch, co nemohli svoji porci dojíst.

10. den

Dopoledne: Týmy si vaří vlastní jídla ze získaných surovin. Mezitím začíná v kuchyni příprava jídla pro nás rádce.

11:10 – Kule se rozhodl, že bude dělat palačinky.

- 11:12 - Přidává se Kryšpín. Kule ho posílá pro 10 litrů mléka.
- 11:15 - Snažím se do přípravného procesu vložit s tím, že doma dělám palačinky pro 5 lidí z jednoho litru a 10 mi tedy připadá trochu moc. Kule snižuje počet připravených mlíků na dvanáct.
- 11:20 - To, že nechá přinést do kuchyně 10kg mouky, vysvětluje Kule tím, že má rád, když jsou „takhle vyrovnaný ty balení vedle sebe.“
- 11:26 - Bylo rozhodnuto, že se začne připravovat taky těsto na buchty. Přidává se Bobeš. Následující 5 minut se ozývají Kryšpovo a Bobšovo hlasy: „Myslím, že je to moc tekutý, potřebuju přidat mlíko, atd.“
- 11:31 - Zjišťuje se, že není jasné, kdo dělá těsto na buchty a kdo na palačinky.
- 11:40 - Slibuju Kulemu, že pomůžu s pečením buchet, ale pouze do počtu 200 ks a odcháším z kuchyně.

Teď bez přehánění - palačinky (pokud se tak dají nazvat 1,5 cm tlusté placky) byly moc dobré a jen se po nich zaprášilo. Buchty taky docela ušly, jen druhý pekáč se už nestihl dobře upéct.

Muh-moh-wa (Patrik)

Mlčící Vinyl přiběhl do kuchyně, ukázal na její osazenstvo a napsal prstovkou „vůl.“ Než stihl vysvětlit, že se přepsal a že potřebuje sůl, napařil mu Kryšpín 20 dřepů.

Kuchařskou soutěž vyhrály štouchané brambory s mírně nedovařenou mrkví, druhé bylo klasické miláno, třetí knedlíky s vajíčky a na čtvrtém místě zůstalo „patláno“ (pokus o homogenzaci všeho, co tým získal).

11. den

Odpoledne se hrála oblíbená Muh-moh-wa. Před Kulecím týpkem po ní zbyla velká louže umělé krve.

Petra vytvořila tabulku, podle které se králíci střídají ve výběhu. Bertík bohužel umí utéct a odpoledne tak způsobil dva poplachy. V jednom případě provokativně sám skočil do ohrádky.

K svačině byly dva druhy závinů a jogurt. Při vydávání někteří očividně špatně pochopili instrukci „tenhle nebo tenhle závin,“ pročež to Věšák musel rychle zachránit dodatkem: „exkluzivní OR!“

K večeri mají být kuřecí řízky. Věšákově nevychází správný počet, tak oslovuje ostatní a snaží se je přesvědčit, že jsou vegetariáni, případně (značně nelegitimně), že si radši vezmou písničku do Bible než řízek. Kupodivu se mu to u nikoho nepovedlo. Několik lidí ovšem bylo ochotno vzdát se říže.

Po večeri: Topinka má asi hlad, prý se pokusil sežrat lahev na vodu a Kulecí prst. Na silflej teď nemůže, protože není na řadě a navíc prší. Dostal tedy pořádný nášup zeleniny.

12. den

Ve středu dopoledne vyrazili na družinovky Rohlíci společně se Sasankami pod vedením Věšáka a HaPo pod svým vlastním vedením.

Pulci vyrazili se mnou a Petrou odpoledne. Byli jsme u rybníků kus za Cikánem, mís-to je pěkné. (Jeden se jmenuje Sebevrah.)

Rohlíci a Sasanky vyrazili přes Suchý dvůr, kde si dali oběd (Šnek a Pupík se snažili ožírat něčí rybíz a jeden kolemjdoucí pes nám málem sněd pomazánkové máslo), do Dubové a pak po červené na Zátoň. Tady jsme si dali svačinu, zaházeli si diskem a snažili se hodit Gea do kopřív. Pak jsme vyrazili po silnici na Svěráz – zadní půlka výpravy se při tom pokusila ztratit, když si zkrátili cestu přes pole a pak nás ve Svěrázi nemohli najít. Ve vesnici jsme nabrali vodu a odebrali se kousek do lesa, kde jsme se jali hledat místo k přespání. Nic moc pěkného jsme nemohli najít, až na konec se přeci jen objevilo docela pěkné místo u potoka. Při přípravě večere se Věšákovi málem povedlo si uříznout prst Kristiánovým pilkonožem, ale našťásti ho Gabča zachránila skvěle odvedenou první pomocí.

Když jsme se najedli (ještě množství milána zbylo), odebrali jsme se do spacáků, ale moc dlouho jsme nespali. Ve čtyři ráno jsme vstali, abychom provedli Kristiánův narozeninový rituál – vzbudili jsme ho a popřáli mu, prý to takhle dělají každý rok.). (*Milánový dort se slimákem se mu však moc nelíbil, tak od nás nic nedostal. (pozn. překladaatele)*)

13. den

Cestou zpět se k nám ve Spolí připojil veselý pejsek a začal se tvářit, že s námi jde na výlet. Po prvních dvou kilometrech už začalo být jasné, že nás sám neopustí, tak jsme mu přestali říkat Mates, protože ze známky jsme zjistili, že se jmenuje Dat, a vzali jsme ho s sebou. Prošel se s námi přes Práčov, Záluží, Suchý dvůr, Silniční domky, Osek. . . a v Sedlici jsme zavolali majitelům. Pániček si pro něj s vděkem přijel, prý už dostal vynadáno od rodičů, že zase ztratil psa. Zdá se, že Dat podobně procházky s cizími lidmi podniká docela často.

Rohlíci a Sasanky mezitím po vydatné snídani (muesli) vyrazili přes kopec na Brannou. Tam jsme se poráčali cestou přes brod a na druhé straně si dali oběd. Geo a Vinyl dostali nápad, že si koupí žabí stehýnka. Nevim, jestli jim ta trocha masa za ty peníze stála. . . Pak jsme vyhazovali sušené brusinky do vzduchu a chyтали je do pusy.

Po obědě jsme vyrazili přes Jistebník směrem k Lověšickým rovním, které jsme obešli a došli do Silničních domků. Cestou jsme se pobavili o tom, proč Lověšické rovne znikly a mě překvapilo, že jsme potkali několik studánek a potůčků – vždycky jsem měl dojem, že okolo Lověšic voda není. Pak už jsme jen seběhli přes Osek a Sedlici, kde jsme se tradičně zastavili u Karlova pramene, zpátky do tábora. V táboře už byli všichni, včetně Honzy, který se vrátil z přežití. Pak jsme si dali večeri a rychlou saunu a zalezli do postelí.

Králíci jsou den ode dne divočejší a prhanější. Já je pořád ještě nazývám chlu-páčky a čumáčky, Kule už jim ale neřekne jinak, než bestie. Když byl v táboře sám, prý nejmíň dvě hodiny chytal tři uteklé králíčky najednou. Topinka prý vesele skákal přes ohrádku sem a tam, Jack byl zalezlý v křoví a Bertík běhal po náměstíčku. Teď jsou králíci zašněrovaní v klecích ze všech stran a přesto nám ráno utekl Jack. Už se nenechá chytit tak snadno, jako dřív, naučil se pár akrobatických kousků a dokáže kličkovat mezi desítkou chytačů nebo se lehce vysmeknout člověku z rukou.

14. den

Gabča přinesla z nákupu účtenku od Vietnamce. Je na ní napsáno „chlév 3x“. Je fakt, že stav tábora tomu docela odpovídá.

15. den

Ráno odešli HaPo (bez Terky) na Enigmu.

Odpoledne: Prší. Když jsem šla do Tatouchova týpka pro kotlík, vystrčily se z něj Věšákovy nohy. Prý si je meje.

Po svačině: už jsme se nemohli koukat na nepořádek v Poštolčím týpku, tak jsme

s Věšákem vzali vidle a lopatu a trochu jim to tam vykydali.

Hodnotily se výrobky. Teo měl kousek ošmirglovaného dřívka, ale bohužel nestihl vymyslet, k čemu by mohlo být.

Honza drží lopatu, plácá s ní Gabču po hlavě a opakuje: „Bábovičko, poved' se mi.“

Oliver se proruknul, protože si chtěl otevřít bonbon.

16. den

Dopoledne byla vycházka. Prokop vylezl na strom a házel po Honzovi větvičky, tak za ním Honza vylezl a přivázal mu tkaničku ke kmeni.

Prokop: „Ještě, že jsem Spider-man.“

Tatouch: „Za chvíli spíš spadl-man.“

Odpoledne se hrála střecha – úkolem je postavit v hracím poli tropiko či celťák tak, aby ho ostatní pokud možno nenašli. Honzův tým si postavil jehlan ve sněmáku a Vinylův tým dokonce v sauně.

Večer: Pouštěli jsme králíky. Žádný nevydržel v ohrádce dýl než 20 minut. Bertík byl dnes nejrychlejší. Vůbec se nesnažil svůj záměr skrývat, velmi cílevědomě si vybral dost místa na rozeběhnutí a pak jediným ladným přeskokem pletivo překonal. Venku pak asi dvě minuty obstojně kličkoval – měl rozhodně víc štěstí než Jack, který proklouzl Vinylovi mezi prsty a rozeběhl se od něj tak rychle, že se chudák prudce zarazil o poblíž se nacházející Kristiánovo nohy.

Občas, když si myslí, že se nikdo nekouká, dělají králíci legrační věci. Dnes si Jack obrátil čumákem domeček z kůry tak, že z něj vznikla kolíbka, lehl si do ní na záda a dvakrát se zhouplnul, než si všiml, že ho pozoruju.

18. den

Ty bestie si z nás tropí žerty. *(Redakční poznámka: nevím, koho autor textu označuje za bestii. Asi toho, kdo sežral 17. den).* Bertík měl být včera *(buď 16. nebo 17. den)* odchycen z ohrádky a vyměněn za někoho ji-

ného, ale tak vytrvale běhal a skákal mezi keři, že jsme museli volat další a další lidi na pomoc. Králík si dal záležet, aby nalákal chytače k sobě a když byli všichni v ohrádce, vyskočil ven. Na důkaz svého vítězství udělal pár koleček kolem plotu a pak se sám vrátil do kotce. Pak ještě v noci vylezl skulinkou v kotci a prokoušal se skrz plachtu, kterou byla králíkárna přikrytá. Dobře mu tak, bude na něj přšet.

Večer: Fialka jde bdít a půjčila si od Věšáka digitální hodinky. Chvilí zmateně řešila, proč ukazují 52:12, než jsem jí poradila, ať je zkusí otočit.

V noci jsem si všimla, že se ke králíčím kotcům blíží nějaký čtyřnohý návštěvník. Zvíře, zřejmě homba, ale uteklo dřív, než jsem na něj stihla posvítit baterkou.

Králíci už mají uvolněný vycházkový režim. Rezignovali jsme na pokusy udržet je v ohrádce. Jeden z nich má tedy vždy dovoleno pohybovat se po táboře, jak se mu zachce. Většinou hopkají kolem klecí, ale občas se vypraví i na dobrodružnou výpravu ke dřevníku nebo kolem týpek.

19. den

Rozhodli jsme, že letos nebudou kuřata ani kebab, ale špízy. Maďal tedy nemusí sestavovat mlýnek, a tak se rozhodl, že místo toho udělá něco užitečného. Zamyslel se nad tím, co by se nám v táboře hodilo a zjistil, že nemáme gramofon. *(Napadlo ho to při pohledu na Petřinu gramodesku, použítou jako dlahu pro lázeňské oplatky. Pozn. redakce)* Shodli jsme se, že gramofon rozhodně potřebujeme, zvláště, když má Petra s sebou to LPčko, pravda, trochu polámané a pokroucené. Maďal zalezl do dřevníku a po dvě hodiny jsme ho neviděli. Jen Kryšpín prý odtamtud zaslechl podivné kvílivé zvuky, když šel okolo na latrínu.

Odpoledne: Gramofon už je téměř hotový, ovšem s tou deskou, kterou máme, jsou výsledky trochu zvláštní. Při přehrávání se ozývají pravidelné rány a praskání škrábanců, dále bzučení a něco jako meluzína a jenom občas, když se člověk hodně snaží, má pocit, že rozeznává zpěv. Kule ovšem

Chytání vody (Bohoušek)

slíbil, že až pojedou do Budějovic do nemocnice, koupí nějakou lepší desku.

Byli jsme se s Věšákem kouknout na sedlickou louku, co že se to tam pase – zda krávy nebo býci. Věšák prohlásil, že „to jsou určitě býci, protože smrdí jako sloni.“

Večer: Želva zkouší hrát na kytaru. Prý jak dlouho, že se to učí ten Maďal – že ona už to zkouší čtyři dny a pořád nic.

20. den

Odpoledne se vyrazilo na závěrečňák. Každý z týmu směl (bez domluvy s ostatními) napsat 3 věci, které pak tým mohl zabalit s sebou. Žlutí neměli batohy a žádný tým neměl lžice, jinak se nic zajímavého nestalo.

Přespávalo se na Hoře. Cestou týmy plnily různé úkoly (za získané králičí bobky si týmy na kupovaly potraviny na večeri).

21. den

Ráno si týmy vybojovaly různě dobrou snídani. Všichni se pustili do jídla, jen

Geo se mě pořád ptal, jestli nevím, co s těmi vločkami a mlíkem mají dělat.

Po obědě došlo na závěrečnou bitvu o plástev. Všechny čtyři týmy dokázaly přivést psa a zdárně tak uchránily kolonii.

Když jsme se vrátili do tábora, byly králičí kotce prázdné. V ohrádce byl jenom Jack. Dětem jsme řekli, že ostatní králičky Hyp s Kulem zabili a stáhli – maso je naložené v misce a večer si je opečeme. Ohlas byl menší, než jsme čekali. Kupodivu to většinu dětí nijak nepřekvapilo a dál se těšily na večeri. Našli se ale i tací, co prohlásili, že budou držet protestní hladovku. Králičky, kteří zatím bydleli v králičím paneláku (přepravky naskládané na sobě), jsme potom odhalili a slavnostně přinesli zpět. Zklamání byla snad jen Šnek, která předtím stihla Kulemu zaplatit dvacet piškotů za slíbenou králičí kůži.

Přijel Kotul. Kule se vrátil z Budějovic – prý zdravý, ale s šesti LPčky.

Odpoledne: k svačině byly buchtý. Kotul hraje s dětmi zabíjenou (hází co nejsilněji frisbee a ostatní musí uskakovat).

22. den

Ráno: Maďal si stěžoval, že jsme mu včera nenechali ani jednu buchtu, když byl pryč. Kule nezaváhal, někam na chvíli odběhl a když se vrátil, držel v ruce půlku buchtý, kterou lehce oprášil a podal Maďalovi.

Dopoledne: přijela Máša s Horácem. Je strašné vedro.

Odpoledne: je strašné vedro. Křeček se prochází po náměstíčku se svou nafukovací karimatkou, co vypadá jako surf. K svačině byla trocha jogurtu a mlíko. Mlíka jsme letos měli čtvrt tuny a nebylo úplně jednoduché se ho zbavit. Pár litrů necháváme Máše.

Vinyl: „Fakt si toho mlíka můžu vzít kolik chci?“

100n: „Jo.“

Vinyl: „Ale já nechci.“

Křeček: „Pošťolky už se zase flákaj.“

Hyp: „Ne zase, ještě.“

23. den

O tomto dnu toho bohužel nemůžu moc napsat, protože jsem ležela s horečkou u přehrádky a všechno jen z povzdálí poslouchala. Zřejmě došlo k odnesení zbylých věcí do aut, uklizení louky a tak dále. Pak už se jen ozvali papírníci, nástup, po chvíli ticha tupá rána a Kotul s vykulenýma očima mi přiběhl říct, že „spadl stožár.“ :).

Ve vlaku jsme se nacpali do kupé, takže to byla docela pohodlná cesta. S námi byli v kupéčku Hadi a Oliver, který nejdřív s přehledem prohrál Macháčka (možná to bylo tím, že hlásil moc často 58) a potom začal lézt po Kulem a prosebným hláskem opakoval: „Nechcete mě někdo mučit?“ Tak mu Kryšpín udělal jahůdky, ale na moc dlouho to nepomohlo.

Stonožka

Želva a Kryšpín na Enigmě - ostrovní šifra

Není nad vydatný oběd

Úkoly ze závěrečňáku

Modří: vymyslet krátký příběh složený z jednoslabičných slov. Téma: Králičí cesta.

*Šli ve tmě. Byl tam strach. Pak byl zvuk. Pšš!
Jdem tam, kde byl zvuk. Jó den! „Den už je, my
jdem ven.“ Strach jde sem. „Je to vzduch či
vlak? Snad jen ten vzduch. Už jdu ven.“*

Červení: vymyslet krátký příběh složený ze slov začínajících na písmeno P.
Téma: Přehrádka.

Protrhnutá přehrádka:

Patrik plaval přehrádkou, pak přehrádka pojednou praskla. Patrik plaval proti proudu. Proud pak Patrika přemohl. Patrik padl pod přehrádkou, pohřebníky povolal.

Hnědí: vymyslet krátký příběh složený ze slov začínajících na písmeno P.
Téma: Přehrádka.

Puntikatý pes plaval přehrádkou, proti puntíkatému psovi pluli potkani. Puntík plave pryč prsa, potom praskne přehrádka. Puntík podplouval pod prasknutou přehrádkou.

Žlutí: složit krátkou báseň obsahující slova: El-Hréran, Hlavoun, Čistec, buchtolky, Topinka, oplocenka.

*Hlavoun zakvičí,
El-Hréran zabručí,
že Čistec snědl oplocenku
a ne dobrou namazanou Topinku
Čistec potom usmaží buchtolky
a uvaří homolky*

Hlášky, co se jinam nevešly:

*Pískla se snídaně, všichni běží ke kuchyni.
Klaxon: „Proč tolik běhat, vždyť je to jenom jídlo...“*

Vinyl zapaluje petrolejku a nejde mu to. Kule mu bere sirky.

Vinyl: „Já sám, Kule, já sám.“

Kule: „Tak jásej, ale rychle.“

Honza vběhne do týpka a uklouzne.

„Jéje, ujely mi nohy. Nevadaí, počkám, až pojednou další.“

Patrik: „Věšáku, řekni mi, kde mám ešus!“

Věšák: „Já nevím, mně se ešusy nesvěřují, když se jdou zahnízdit.“

Put'ák Orava

21. – 30. 7. 2014

Náš puťák vlastně začal už na táboře. Postupně začali odpadat lidi. Hyp s Terkou měli mononukleózu. Kuleho chytily nějaké závratě a asi 4 dny se motal. Naštěstí se z toho pak dostal. Předposlední den to ale vyhrál Honza, kterému přes noc vyskákaly na stehnech nějaké boláky, dostal horečku a kvůli těm pupínkům nemohl chodit. Lístky na Slovensko už byly koupené. Vyřešili jsme to nicméně docela rychle – Kule zavolal Patovi a já jsem mu vysvětlila, že s námi zítra večer jede na puťák.

Sraz ve 23:23. Mariánka přišla s pohorkami zalepenými stříbrnou. Prý až odpadne, ještě je tam chemopren. Johnny s jízdenkami přišel asi 10 minut před odjezdem vlaku, lépe řečeno přijel na kole až do hal. Nastupujeme do vlaku. Bobeš si stříhá nehty z okna. Prší. Usínáme.

Budí nás průvodčí, ve spěchu balíme. A už jsme v Kralovanech. První půlka naší výpravy vylézá bez problémů, když vylézá zbytek, křičí průvodčí něco jako „né, ještě né!“ Už chápeme proč – výpravčí venku mávnul a vlak se rozjíždí. Věšák a já vyskakujeme už za jízdy. No, aspoň nějaké dobrodružství na začátek. *(Musím podotknout, že částečně jsme si za to mohli sami – všem trvalo děsně dlouho, než se vykopali z kupčeka, že není divu, že už to výpravčí nevydržel. Jen skákali ti, co čekali, a ne ti, co držovali ;) pozn. překladatele)*

Přemluvili jsme autobusáka, aby nás vysadil v sedle Prislop. Prší. Jdeme blátem a mokrou trávou. Mariánčiny boty sáknou. Za chvíli čvachtají všichni až na Kuleho. Jíme závinu se 48% máku. Náš cíl jsou čtverečky v mapě označené jako „senníky“.

Za krátkého bezdeští sbíráme borůvky. Všichni sbírají do flašek apod.

Petra: „Johnny, kam sbíráš borůvky?“

Johnny: „Do pusy“

Petra: „Eh!“

Johnny: „Mě ještě žádný kelímeček nenarostl.“

Na oběd jsme našli vlekařskou boudičku. V tom větru a mženi to bylo dost příjemné. Obědváme. Jsou tu dvě pohodlná křesla.

Věšák vyndává jídlo, Kule a někdo mu mezitím zasedli místo.

Věšák: „Vy skety!“

Petra: „Diskety?“

Pat dělí salám a neví, jak na to (má ho rozdělit na devět dílů).

Bobeš: „Tak to rozděl na osm a devátý si nech.“

Debatujeme nad tím, co všechno Mariánce nechutná.

Někdo: „A co UHO?“

Johnny: „Úhoř?“

Věšák: „Univerzální hnědá omáčka – ředěná“

Spekulujeme nad tím, jestli bychom se sem všichni na noc vešli. Pak si každý odpovídal na otázku, zda se mu chce ven do té zimy, načež jsme vystěhovali křesla a začali zkoušet, jakým způsobem se na zem nejlépe poskládat. Vyzkoušeli jsme mnoho variant (nejlepší byl leh na boku styl hlava-nohy-hlava-nohy), načež Pat s Věšákem prohlásili, že si jdou ven postavit větrák. My ostatní jsme zajásali a rozbaliли spacáky – občas trochu mokré.

Pak jsme trochu upekli ponožky u ohně a šli spát. Nejdřív to vypadalo, že už se tam Šepta, který přišel poslední, nevejde, ale nakonec jsme do boudičky nacpali i jeho a víceméně šťastně usnuli.

2. den

Vykulili jsme se pozdě. Když jsme vařili krupičku, přišli nějakí turisté s dětmi. Děti závistivě koukaly na naši kašičku. Snědli jsme jeden kotel a v druhém jsem Patovi a Věšákovi, kteří šli pro vodu, uvařila krupičnou polívku. Ale statečně ji snědli. A šli jsme. K večeru Kule vyhlédl hájenku, kde byla velká střecha se stoly a dřevem. Uvažovali jsme, jestli budeme vlezlí a nakýblujeme se tam. V tom začalo lejt a to rozhodlo za nás.

Úvratová železnice Oravská Lesná

Když jsme byli v půlce vaření brkaše, zastavilo před stříškou auto polovnické strážže. Vylezl chlápek a zařval: „Nazdar chalani!“ Čímž nás trochu překvapil. Ukázalo se ale, že si nás nejdřív zřejmě s někým spletl, protože pak na nás chvíli zíral a potom pomalu přišel s ne úplně přívětivým výrazem. Nicméně jen prohlásil: „Zajtra to tu bude jako na fotke.“ A odjel. V noci na mě spadla Patova knížka.

3. den

K snídani máme cement. Lépe řečeno pokus o vločkovou kaši. Byly toho dva kotle, jeden horší než druhý. Pat odvážně jedl z toho maltovitějšího neochuceného a přikusoval k tomu smažené houby. Kotle od této ranní dobroty myl Kule (15 minut) a Pat (20 minut).

Jdeme do kopce. Po vydatném obědě (chleba s Apetitem a 7 pepřů) chvíli spíme na sluníčku. Já s Johnym zkusíme akrobacii, což se nelíbí mým kalhotům a roztrhnou se.

Jdeme malinovým rájem. V bahně na cestě potkáváme stopu medvěda.

Petra

Odpoledne pozorujeme úzkokolejku v Oravské lesné, večer výstup na hřeben na modrou, hledáme seníky, které tam nejsou. Začíná pršet, stavíme větráky. Kule, Petra a Kryšp jdou hledat vodu.

Petra: Je tma. Bereme čelovky a petflašky a vyrážíme z kamenitého svahu, plného polomů, kapradí a ostružin. Je to dost ponuré, všude je mlha, a Kule opravdu moc nechce potkat medvěda. Prý je to pro takového měďu opravdu krásné místo a klidně by tady mohl být. Kryšpín je z toho naopak viditelně nadšen a neustále (ke Kuleho nervozitě) volal: „Měďo, kde jsi?“. Kule nakonec usoudil, že jestli tady medvěd skutečně je, bude lepší, když ho nepřekvapíme, a tak se k volání přidal. A tak jsme postupovali, na každém stromě jsme v našich fantaziích viděli medvědí drápan-

ce (no, pár jich tam skutečně bylo) a volali: „Měďo, už jdeme!“ Nakonec jsme přežili - ke Kryšpínově zklamání měďa evidentně zrovna nebyl doma.

4. den

Pochod po hřebeni po modré, potkáváme lesáka u nějakého pomníčku (Panský kámen). Věšák a Pat stoupají na Úšust(výstup po opravdu strmém a bahnitém svahu, ale bylo tam krásně. Je tam pěkné putovní místo.), ostatní jdou polskou rezervací okolo. Potom je oběd - je tam studánka co vypadá spíš jako záchodová mísa. V podvečer přicházíme k hraničnímu přechodu a hledáme místo na spaní. To nakonec najdeme dál od hranice. Johnny nachází pěkné místo s přehrádkou, houpačkou a stolečkem. Večer tradičně prší, máme brkaši, lidi se koupou.

5. den

Johnny a Petra vyrážejí dřív, potkáváme je na hřebeni na borůvkách. Jdeme přes hřeben, v podvečer se dělá hnusně, hledáme místo na spaní - nalézáme ho v prokáceném lese. K večeri jsou borůvkové knedlíky. Šáva z borůvek vylitá na pařezu vypadá jako krev. Tak tam zasekáváme sekeru a vypadá to, jakože sekáme Kryšpovi prsty. Pak s námi Johnny hraje hru s kostkami na Marsu a večer se hraje na kytaru.

6. den - vločková neděle

Vstávali jsme hodně brzo s Petřiným obvyklým „v devět odcházíme.“ Pak jsme si zalepili tlamy přeslazeným hustým porridgem s kakaem, takže nikdo nemohl proti odchodu nic namítat. Možná kvůli tomu jsme vyrazili už půl hodiny po deváté. Cesta nás vedla do prudkých kopců, takže jsem nasadil své kopcové tempo a musel čekat na ostatní. Nechápou, že jakmile už je mrtvej člověk donucen jít, neznamená to, že se musí loudat. Na vrcholku jsme si četli, Hadi zkoumali hromadu odpadků a nám s bolestí v krku dala Petra tic tacy. Pak jsme zas museli vyrazit, ale chvilku na to jsme opět seděli. Byla tam totiž salaš a místní bača se nechal přemluvit, aby nám prodal ovčí

sýr. Hned vypukla nákupní horečka a kromě toho společného si koupil sýr ještě Kryšp, Šepta a Marjánka. Pak jsme zas vylezli na kopec (Jeho jméno se podobalo slovu Svačinka), sváču jsme si ale nedali a šli dál přes rozbahněnou louku, což si užívali především Šepta s Marjánkou.

Kolem poledne jsme dorazili na louku, na jejíž druhé straně se vyjímá horská chata. Na naší straně jsme našli pěknou salaš a tak, chata-nechata, jsme si řekli, že tu zůstaneme. Kryšp tu našel do sbírky spoustu víček od piva (zejména Tatra) a protože nastal vločkový den, byly nám všem rozdány vločky. Někdo poobědval. Já měl skvělé vločky s borůvkami, Marjánka si do nich kydla skořici a cukr, někdo si dal sýr, ale většina hladově sporádala suché vločky. Pak někteří odešli na výpravy po okolí. Já tu ale zůstal s Kryšpem s tím, že den v klidu snad našemu zdraví prospěje. Taky se tu zasek Johnny, protože asi hodinu vyráběl hřeben na borůvky. Ale aspoň mohl přečkat bouřku uvnitř. Teď už jsou i s Petrou pryč, Kule s Patem se vrátili a teď hledají vodu, my tu ležíme a čteme knihy a Kuleho Respekty.

Večer: Kule se snažil zfermentovat vršku a udělat z ní čaj. Zatím to voní spíš jako kafe, uvidíme, jak to dopadne po uvaření. Teď se dělá těsto na placky a Kule se je snaží péct. Vypadá při tom komicky. Johnnyho hřeben funguje! S Petrou se vrátili a donesli si kupu borůvek. Pak jsme se tu bavili tím, že jsme ho zkoušeli použít jako zbraň na medvěda. Asi by to fungovalo, ale jen pokud by měl medvěd tenkej krk. Pak začala bouřka. Kule si stihnul udělat svoje placky, tak je pojídá v chatce a my ostatní za hromů a blesků čekáme na příležitost k pečení. Kryšpovi je čím dál hůř. Kule navrhuje, že ho tu pohřbíme pod nějaké památné kameny.

Placky byly dobrý a ještě nám mraky těsta zbyly. Někdo k nim měl ještě sýr, někdo borůvky nebo houby. A Kryšpín paralen.

Později večer: Přišel nějaký bača se psy. Mluvil polsky a tvářil se, že mu naše chajda patří. Nikdo jsme mu moc nerozuměli, jen

Honzo vstávej! Já jsem již vzhůru.

Johny trochu příkyvoval, tak se dal bača do řeči s ním. Z počáteční zdánlivé naštvanosti přešel ke smlouvání, že nás tu nechá za 5€. Tak jsme si radši řekli, že se sbalíme a půjdeme. Když jsme si dobalili, tak odešel a prý říkal, že tu můžem zůstat. Nejspíš to byl, jak jsme si mysleli, jen pokus, jak z nás dostat peníze, a bača nemá s chatkou nic společného. Podle Kryšpa prý už prošel okolo odpoledne a vyhlédl si nás, takže teď nás chtěl jen postrašit a přilepšit si. Takže jsme zase v chatce a vybalujem. Alespoň si Johny pěkně pokecal. Možná si ještě zahrajem Palermo, ale všichni vypadaj mrtvě.

7. den

Vyrážíme z hřebenu dolu, Věšák a Pat jdou napřed na nákup a pak nestíhají autobus, kterým jedou ostatní do Námestova, takže za ostatními přijíždějí později.

Věšák: Nebylo jednoduché ve vesnici sehnat vše - museli jsme projít několik obchodů a proto nám bus ujel.

V Námestově se koupeme v přehradě a prší, obědváme pod střešou. Po obědě sedáme na bus do Vyšného Kubína, kterým potom Johny pokračuje až do Ružomberoku - jede domů. Prší, stoupáme a hledáme chajdu u které by šlo bydlet. Když jí

najdeme, stavíme větráky a vaříme večeri. Večer už neprší.

8. den

Stoupáme na Velký Choč (výškový rozdíl asi 1000m), Kryšp zůstává mrtvej dole u chajdy. Cestou ztrácíme Marjánku. Na vrcholu čteme zápisy v knize, např. „Ak sa môže Mačka zjažiť, môže sa ježko zmačkat?“, rozhlížíme se a Kule zdáli fotí místo, kde jsme spali. Jdeme dolu, pod vrcholem potkáváme Marjánku - úplně jí upadla podrážka. Prý potkala nějaký skauty, co jí chtěli pomoci, ale botu neměli, takže moc nepomohli. Provizorně podrážku zpravujeme. Dole balíme a koupeme se ve studánce, berem Kryšpa a vyrážíme zas do Kubína na bus do Ružomberoku. Tam svačíme na nádraží a Marjánka si kupuje žabky, aby nemusela chodit po Praze naboso. Pak už nám jede vlak a my jedeme domů. Někdy v noci jsme v Praze, vystupujem a rozcházíme se.

P. S.: Čtvrtý, pátý, sedmý a osmý den jsou sepsány pouze úlomkovitě. Celé zápisy se do dnešních dob nedochovaly. Archeologové ŠUPu spekulují, že možná nikdy nebyly napsány.

Věšák

Z historie ŠUPu

Milí čtenáři, držíte v rukou jubilejní 50. číslo oddílového časopisu. Abychom to oslavili, požádali jsme jeho bývalé tvůrce, aby zavzpomínali a odpověděli na pár otázek. V tomto článku se tedy dočtete něco o tom, jak ŠUP vznikal a jak se vyvíjel.

Jak to vlastně začalo? Předchůdcem ŠUPu prý byly jakési fotokroniky?

Tatouch: V šerém dávnověku jednotlivé družiny vedly své vlastní kroniky. Rukou psané, malované... Mělo to svůj půvab, ale i úskalí (např. dolování zápisů z jednotlivých lidí (no, ne že by to teď bylo o mnoho lepší :-), pozn. red.)). Samostatně jsme vedli „táborové kroniky“ letních táborů. V letech 80. jsme začali vést „oddílovou fotokroniku“ - lepili jsme vybrané fotky na papír a doprovázeli je více nebo méně vtipným popisem akcí, na kterých fotky vznikly.

Krup: Žiju v domněnání, že poslední „pořádnou“ kronikou byla naše kronika Hrér, kterou za účelem zachování pro příští generace Alfons převázal do krásné dřevěné vazby. Kronika tak má z každé strany krásnou palcovou fošnu a váží asi 10kg. Vhodné zejména na obranu proti medvědům.

Maďal: To já jsem zase přesvědčen, že poslední pořádnou kroniku měla družina Hatifnatů. Bohužel to nemůžu doložit, protože se už před lety někam ztratila. Možná ji sezral medvěd, protože neměla desky z fošen.

A potom se někdo rozhodl vydat časopis?

Tatouch: Jo. To byl Kule jako propagátor nových (počítačových) technologií někdy v půlce 90. let. Na počátku ale nebyla idea vydávat pravidelně časopis, spíš šlo o takový „příležitostný tisk“.

Kule: V polovině devadesátých let začala Pražská oblast ČTU vydávat zpravodaj, který byl zpracován v programu Quark. Navíc se objevily skenery schopné naske-

novat fotky. Prvním [mým] pokusem bylo zpracovat zápis ze zimáku na Boubíně (1995/96). Je to jakési nulté číslo ŠUPu.

Krup: Mezi prvními technologickými inovacemi si ještě jako Pitrýsek pamatuji Kulecí programy (myšleno programy akcí) sázené v programu T602. Quark musel být až tak 5 let potom... Potom někdy - už nevím kdy - jsme přešli na InDesign, tipoval bych tak kolem roku 2000 cca?

Co ten název? Co vlastně ŠUP znamená a jak to vzniklo?

Kule: Na začátku se časopis jmenoval Oddílový zpravodaj. Později na zimní výpravě u Berounky navrhl Krup a Alfons název ŠPU. Zkratka vznikla ze tří oblíbených slov pro pantomimu: „šumařovo podlouhlé ukulele“. Z tohoto nápadu vznikl přesmýčkou název ŠUP.

Krup: Ano. Ostatní názvy typu „šarm ukrutných makedonek“, či „atypicky skvostná ráčna“ se pro časopis tolik nehodily...

Jak vypadalo první číslo?

Krup: Podle mě by mělo někde v archivu v klubovně být...?

Tatouch: Jak jistě víte, v klubovně je věcí plno. Archivní čísla ŠUPu nevyjímaje. První číslo a ještě pár čísel následujících byly vlastně jen dva listy vložené do sebe (tedy 8 stran). A vycházela v dost krátkých intervalech. Tloustnout začal ŠUP až ve vyšším věku (asi tak od čísla 10) a to nevyhnutelně vedlo k prodloužení intervalu mezi jednotlivými čísly (až do sedmičky pochází vše z roku 1996). Pak se to srovnalo na 3-4 čísla ročně a v posledním desetiletí jsme rádi, vzmůžeme-li se na dvě čísla ročně ...

Jak se do prvních čísel ŠUPu dávaly fotky?

Maďal: Pro některé mladší čtenáře to určitě bude těžko uvěřitelné, ale v dobách vzniku ŠUPu a ještě mnoho let poté jsme fotili

na filmy, digitální foťáky neexistovaly. Filmy bylo potom nutné vyvolat ve fotokomoře (černobílé), nebo nechat vyvolat v laboratoři, a zdigitalizovat pomocí skeneru. Ten měl Kule naštěstí v práci.

Začal tedy Kule... Jak se potom střídali lidi v „redakci“?

Krup: To už si úplně nepamatuju, podle mě se to různě prolínalo...

100nožka: V každém případě se u sazby vystřídali Krup, Maďal a Ahalbert. Posledních asi šest čísel měla v režii Petra. S ostatními pracemi pak pravidelně pomáhá také Tatouch a poslední dobou Věšák a já.

Redaktoři, na co nejvíc vzpomínáte?

Maďal: Když jsem dělal ŠUP společně s Ahalbertem, pokaždé to skončilo několika probdělými nocemi v klubovně. V pracovním deliriu jsme vždy začali časopis plnit sériemi vtípností a náramě jsme se u toho bavili. Druhý den se zpravidla ukázalo, že naše vtípy vůbec legrační nejsou, ssss a následovala důsledná autocenzura.

Ještě se vraťme k vývoji časopisu jako takového. Když srovnáme první a aktuální číslo, vypadají trochu jinak. Kdy vznikla podoba ŠUPu, jak ho známe dnes?

Krup: Postupně, většinou nějak kolektivně. Maďal si tyhle věci pamatuje líp.

Tatouch: Stávající podoba titulní strany je dílem Maďala a poprvé je na čísle 18 (léto 2000). Od čísla 20 je na poslední straně „bylo - nebylo“ a od čísla 23 (téměř nepřetržitě) je součástí rubrika „Proč čtu ŠUP?“. Jinak se obsah dost měnil, zůstávají jen zápisy z akcí ...

Maďal: Na vývoji grafické podoby je vidět prvotní okouzlení softwarem - kolem odstavců a fotek se dá udělat spousta rámečků, stíny, dokonce se dají objekty všemožně natáčet! A těch krásných druhů písma!:-)

Následovalo postupně vystřízlivění, až do současné minimalistické podoby. A k té titulní stránce: to rozvržení není z mé hla-

vy, je ukradené z časopisu Epocha z počátku 20. století. Zaujala mne tam tehdy notná naivita, ale i starosvětská romantika, připomínající ilustrace z Verneovek...

Prý vyšla i nějaká speciální čísla?

Krup: Ano:-) Tuším k nějakému puťáku, z něhož byl megaultra dlouhý zápis... Myslím, že Maďalův :-)

Maďal: Číslo 28 má na titulní a poslední straně i předsádkách obrázky prostorové (anaglyf). A vyšlo taky pár tematických čísel - k jedné akci (např. SIII).

Tatouch: S tím číslováním je to vůbec trochu legrační. ŠUPu předcházela dvě čísla „Oddílového zpravodaje“ („S“ a I). První ŠUP, který vyšel, měl číslo 2. Pak v rychlém sledu následovaly ŠUPy 3-7 a mezi nimi „Z“, „X“ a „S2“. A mezi ŠUPY 17 a 18 bylo vloženo SIII. Takže: kolikátý, že to vydáváme ŠUP?

Hodí se ještě něco dodat?

Krup: Byla to sranda.

Fotodeník 1984 Berounka

11. den čtvrtek

slušku milu modrá dužička. Hrána a Marek absolvovali. Kluci se vrátili + Prachy. Začalo se stavěnat ležky a cizí vo. Odpoledne po krátkém čistění byla hra. Měli jsme na tačcech přičítat desky a násilně uholen bylo týčiček 80sto osatůček. Vybral Tom přect krtkům a úřáhem. Po náčtyku bylo po němš alyte a krtky řel bolet.

Zápis z tábora U Pstruha 1979, kronika Žraloků

ŽÁČI
DARBAČI

31.3.
 1990

Šestli jsme se v 9:00 na Maleshanku
 a kam jsme se řadili pravidelně. Špo-
 činela v kam, že se měla nakopat
 okřepky. Když je uholil murek se
 na to miler jedinalno. Hlavě si
 mli odvrátit. Cíl byl na šlo-
 romáku. Do šlořlu kam fungova-
 la do 15, 30 ka. Na šloromáku byla
 pořádková míčička. Mladí
 kři mlčové šlyně odvrátit.
 Jaký říven. Kráje kážnu selou
 křepkou rozmělnit a špaly.
 Inkompozici. ŠV. Šlořlu
 byla. Šlořlu pro říven. do 11 šlořlu
 Co myšlenku myšlenku jsme se rozvíli

Petřil

Zápis z akce 1990 - kronika Hrérů

11. den

Ráno po snídani a po nástupu
odešel púdnok, Lypel, Pídiela a
mumom na peči. Najprv šli
do Ponoslavi kde sahnali
po pericetoch, odkiaľ spravili do Gostkova
kde sa splašili dočiatk váš brat. Kde
takim posloviel saunou.

Po obedě se opět spravilo na peči, tento
krát do siotkaine, kde nás tiskli aby
jino pústi silna. V takt hodin se šlo
opět na shonky, terazé jino museli dočičet.

S. 321

12. den

Tento den byl dřevářský,
protože měl být večen slano-
stní den. Před obědem spravili
Pepoz. Gvisti (pauzokine) na aru-
mutazé púpravaj od Púpi.

~~Po oběde odpoledne se~~
~~naplávalo~~ ~~na~~ ~~by~~ ~~na~~
~~na~~ se opět hieda tra
na dolynávi shapacni. ~~š~~
večen byla večenka

S. 321

Jak vzniká ŠUP – stručný přehled v čase

Tento miničlánek vypovídá s mírnou nadsázkou o tom, jak vznikají ŠUPy poslední asi dva roky. Toto číslo je ještě zajímavější počín – vzhledem k tomu, že bylo vytvořeno během cca pěti dnů. Ale o tom příště.

Přibližně dva měsíce do dne D: někdo vznesne nesmělý dotaz, kdy že vyjde další číslo ŠUPu. Ti, co si do toho troufají mluvit, se shodnou, že by skutečně mělo vyjít, a určí deadline (většinou Stromek nebo tábor).

Asi měsíc: začíná horečnaté zjišťování, které zápisy chybí, a vymýšlení, kdo je napíše. Vzpomíná se, kdo byl na jaké akci a koho tedy můžeme přemlouvat, aby se stal dobrovolníkem, co zápis vyloví z paměti a sepíše. Občas je nutné umlčet neoprávněné protesty (například větou „Ale pamatuješ!“).

3 týdny: první připomenutí těm, co mají dodat zápis.

2 týdny: druhé připomenutí těm, co už dávno měli dodat zápis.

10 dní: asi tak dvě třetiny příspěvků se povedlo získat. Jen málo přispěvatelů píše rovnou do pc, a tak začíná spěšné prepisování z pomuchlaných papírů. Občas je nutné se vyznat ve složitě změní přeškrtaných slov a poznámek po okrajích. Někteří už ale mají v prepisování praxi – například Věšák je specialista na luštění 100nožčích zápisů.

Týden: občas probíhá ještě druhá korektura textů. (100nožka, Petra a hlavně Tatouch si pročítají texty a opravují chyby.) Je nutné rozhodnout, které z hrubek je lepší opravit a které naopak nechat, protože jsou roztomilé. (K tomu se váže posouzení, u koho jsou ještě hrubky roztomilé.) 100nožka a Petra opravují ve škole - kde Tatouch, to se neodvažujeme hádat).

5 dnů: ŠUP už je téměř vysázen. Pak jsou kdesi nalezeny zapadlé zápisy, které je ještě potřeba do aktuálního čísla nacpat.

4 dny: rozvržení stran se (kvůli na poslední chvíli dodaným zápisům) rozpadá, je tedy nutné přidat další stránky a je potřeba rychle dopsat „články na objednávku“ na vyplnění prázdných stran. Naštěstí - od čeho jsou přednášky?)

3 dny: zkušební výtisk – probíhá kontrola popisů obrázků, dat, čísel stran apod. Vše je zdánlivě opraveno. (Petra: Opravdu? To 100nožka samozřejmě popisuje ideální vývoj. Realita je taková, že korektura - pokud vůbec nějaká proběhne - se dělá jeden den předem, případně těsně před tiskem. V oblíbené je teď postup: „Máš dnes večer čas? Co kdyby sis před spaním přečetl pár stránek?“ A honem rychle poslat dotyčnému na email PDF celého ŠUPu, než začne silněji protestovat. Takto například proběhla korektura textů tohoto čísla - Turbo se obětoval a pozdě večer, den před vydáním ŠUPu, opravil chyby. Nějaký tisk, značkování na papíře, a následně opravování chyb podle kusu papíru si z časových důvodů nemůžeme dovolit. Korektura tedy probíhá nejčastěji elektronicky.)

2 dny: příprava PDF k tisku

(Petra: Haha. Realita: Je pozdě večer, ŠUP už měl být dávno vytištěn, Kule začíná být trochu nervózní. Já sedím u počítače a řeším problémy, které se zpravidla objevují přesně ve chvíli, kdy už si člověk myslí, že je hotovo.)

1 den: zjišťuje se, že na straně x je chyba v popisu obrázku. Pár dalších chyb je přehlédnuto a objeví je až čtenáři. Oprava, nový export.

(Toto zpravidla řešíme (pokud vůbec) narychlo toho osudového večera. Objevují se nicméně daleko závažnější chyby (špatný kontrast fotek, chybějící část textu atd.) než chyba v popisu obrázku.)

5 hodin: PDF je odesláno Kulemu. Ten ŠUPy několik hodin tiskne. Sešívá a přehýbá našťestí tiskárna. (Máme zhruba 5 hodin zpoždění. Posílám Kulemu přibližně páté PDF, konečně finální. Oddychmu si a jdu domů. Kule začíná tisknout a končí obvykle ráno.)

100nožka, Petra

Jídelníček – dávkování

Tradičním problémem při rozepisování jídelníčku je rozhodnutí, kolik které složky má být rozepsáno. Univerzální řešení samozřejmě neexistuje: záleží na tom, pro koho a v jaké situaci je jídelníček určen (něco jiného je krmit hladové Hady po předchozích ovesných dnech, než krmit Fialky aj.). U příloh samozřejmě záleží na tom, co k nim bude ...

V níže uvedeném přehledu je jakýsi odhad v „zapamatovatelných číslech“ s hodnocením, zda se jedná o porci velkou, střední nebo hubenou. Ve druhém sloupci je hodnocení podle klasického oddílového hesla „deset deka na člověka“, v posledním přepočten na „obvyklá balení“.

Rady pro vaření na ohni / venku

Krupička: 4 litry vody / 500g krupičky. Rozmíchat krupičku nasucho s eligem ev. cukrem (1 krupička: 1/3 až 1/2 balení eliga), přilít postupně teplou vodu (60 °C) - asi 1/4 celkového množství. Zbytek vody uvést do varu, pak opatrně přidat rozmíchanou krupičku... a míchat! Nechat probublat.

Porridge: vločky (lépe nedrcené) nasucho smíchat s eligem, pak buď přelít vroucí vodou nebo (nesladké!) vařit.

Těstoviny: do vroucí osolené vody max. 1,5 balíčku na kotel.

Rýže: nejlepší je opražit / osmažit (než začne hnědnout!) a pak zalít hornou vodou (2,5 - 3 násobek objemu rýže). Nebo pomalu vařit v patričném množství osolené vody.

	porce na osobu	hodnocení 100 g porce	obvyklé balení
kolínka / těstoviny	120 - 140 g	velmi hladové	400 - 500 g (pro 3 - 4 lidi)
rýže	120 g	hladové	1 kg (pro 8 lidí)
kuskus	120 - 140 g	střední	500 g (pro 4 - 5 lidí)
brkaše s mlékem	80 g	velmi vydatné	90 - 120 g (pro 1 - 1,5 člověka)
čočka apod.	100 - 120 g	střední	500 g (pro 4 - 5 lidí)
brambory (záleží na kvalitě)	250 - 350 g	nesmyslně málo	1 kg pro 2 - 4 lidi
ovesné vločky	100 - 120 g	menší	500 g (pro 4 - 5 lidí)
muesli	150 g	velmi hladové	375 nebo 750 g (pro 3 či 5 lidí)
krupička / polenta	70 g	smrtné	500 g (pro 7 lidí)
mouka na buchty / buchtolky	150 g	střední	1 kg pro 5-8 lidí
směs na knedlíky (Knemix)	120 g	střední	400 g (pro 2-3 lidi)
sušené mléko / Eligo do kaše	2 lžice		400 g pro 18 - 20 lidí
uzené/sekaná	150 g	velmi hladové	1 kg pro 5 - 7 lidí
sýr do milána / kuskusu	50 g	tuplovaná porce	1 kg pro 15 - 2 lidí
chleba (obyčejný velký bochník)	200 g	směšně málo	1200 g bochník pro 6 lidí
máslo na chleba			250 g kostka na bochník chleba
pomazánkové máslo			2-3 ks na bochník chleba
příloha na chleba (salám / sýr)	100 g	přiměřená porce	
cukr do čaje	2 lžice	tuplovaná porce	1 kg pro 20 lidí / den
čaj sypaný	3-4 g / den		50 g pro 20 lidí / den

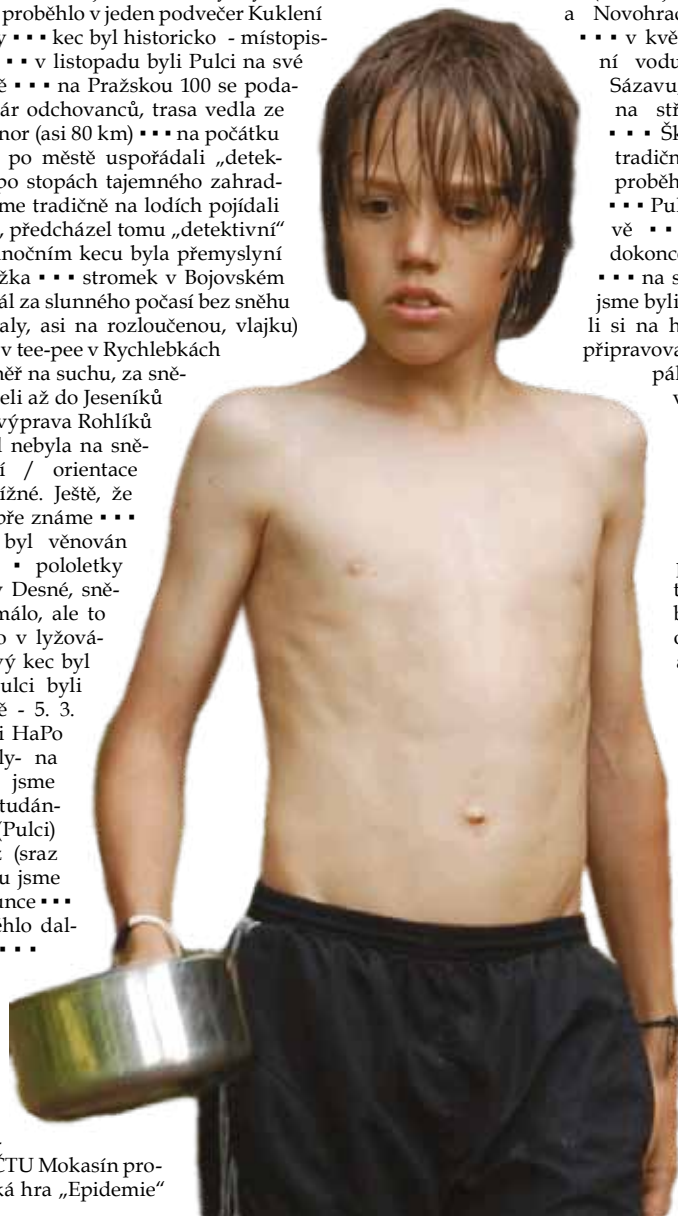
Jak to zabalit? Chleba na puťáku nenosit v igelitce (nejlepší je plátěná taška nebo utěrka). Dokud je čerstvý, nesmí se na něj tlačit. Ostatní nastrkat do malých pytlíků.

Petrolej 200 ml/den, líh na podpal 50 ml/týden
Vychází to vždy s rezervou, vč. smažení hub.
Rozdíl benzín/petrolej není zásadní. Dobré závětrí sníží spotřebu téměř na polovinu.

Podzemní tábor (kolem 28. 10. 2013) jsme strávili na faře v Gruně a hráli si na báječné muže (a ženy) na létajících strojích ••• od podzimu začaly probíhat cca 1x měsíčně jednodenní výlety Pulců ••• v listopadu proběhlo v jeden podvečer Kuklení v ulicích Prahy ••• kec byl historicko - místopisný (Pražský) ••• v listopadu byli Pulci na své druhé výpravě ••• na Pražskou 100 se podařilo přilákat pár odchovanců, trasa vedla ze Všenor do Všenor (asi 80 km) ••• na počátku prosince jsme po městě uspořádali „detektivní pátrání po stopách tajemného zahradníka“ a pak jsme tradičně na lodích pojížděli guláš-mikuláš, předcházeli tomu „detektivní“ kec ••• na vánočním kecu byla přemyslní zvolena Stonožka ••• stromek v Bojovském údolí se odehrál za slunného počasí bez sněhu (Sasanky dostaly, asi na rozloučenou, vlnjku) ••• také zimák v tee-pee v Rychlebkách se odehrál téměř na suchu, za sněhem jsme museli až do Jeseníků ••• ani zimní výprava Rohlíků a spol. do Brd nebyla na sněhu, stopování / orientace byly tedy obtížné. Ještě, že to tam tak dobře známe ••• lednový kec byl věnován zvířatům ••• pololetky jsme strávili v Desné, sněhu bylo sice málo, ale to nám nebránilo v lyžování ••• únorový kec byl herní ••• Pulci byli opět na výletě - 5. 3. večer prolézali HaPo pražské kanály- na počátku jara jsme jeli otvírat studánky do sv. Jána (Pulci) a na Alcatraz (sraz všech), Moranu jsme utopili v Berounce ••• v Lečici proběhlo další plackování ••• navštívila nás paní Lieblová a vyprávěla o koncentráku ••• společná hra pražských oddílů ČTU Mokasín proběhl jako velká hra „Epidemie“

společně se sněmem v Lečici ••• 2 naše teamy bojovaly v Matrixu ••• během Velikonočního cykloputování 17. 4. - 21. 4. jsme objeli polovinu jižních Čech (z Budějovic přes Malčice

a Novohradky do Veselí) ••• v květnu jsme na první vodu jeli na dolní Sázavu, na druhou pak na střední Berouнку ••• Škadok uspořádal tradiční orienták ••• proběhl kuličkový kec ••• Pulci byli na výpravě ••• na Bedně byly dokonce 3 naše týmy ••• na srazu s Gingkem jsme byli U Pstruha a hráli si na hobity (hru jsme připravovali my, oheň zapálili Gingkaři) ••• v půlce června byli Rohlíci na dlouhé pěší výpravě u Radče a Zbiroha ••• Příprava tábora proběhla podle plánu týden před táborem ••• tábor byl v Malčicích od 28. 6. do 20. 7. a spoli s námi tam byli Jack, Topinka, Bertík a Silvestr (králíci) ••• Hned po táboře jeli HaPo na puťák na Oravu (pár lidí na poslední chvíli cuklo s výmluvou na chorobu) ••• 14 dní v srpnu trval fosilní puťák po Laponsku (Norsko a Švédsko) ••• Už se taky těšíte na příští rok?

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: přístě v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!